

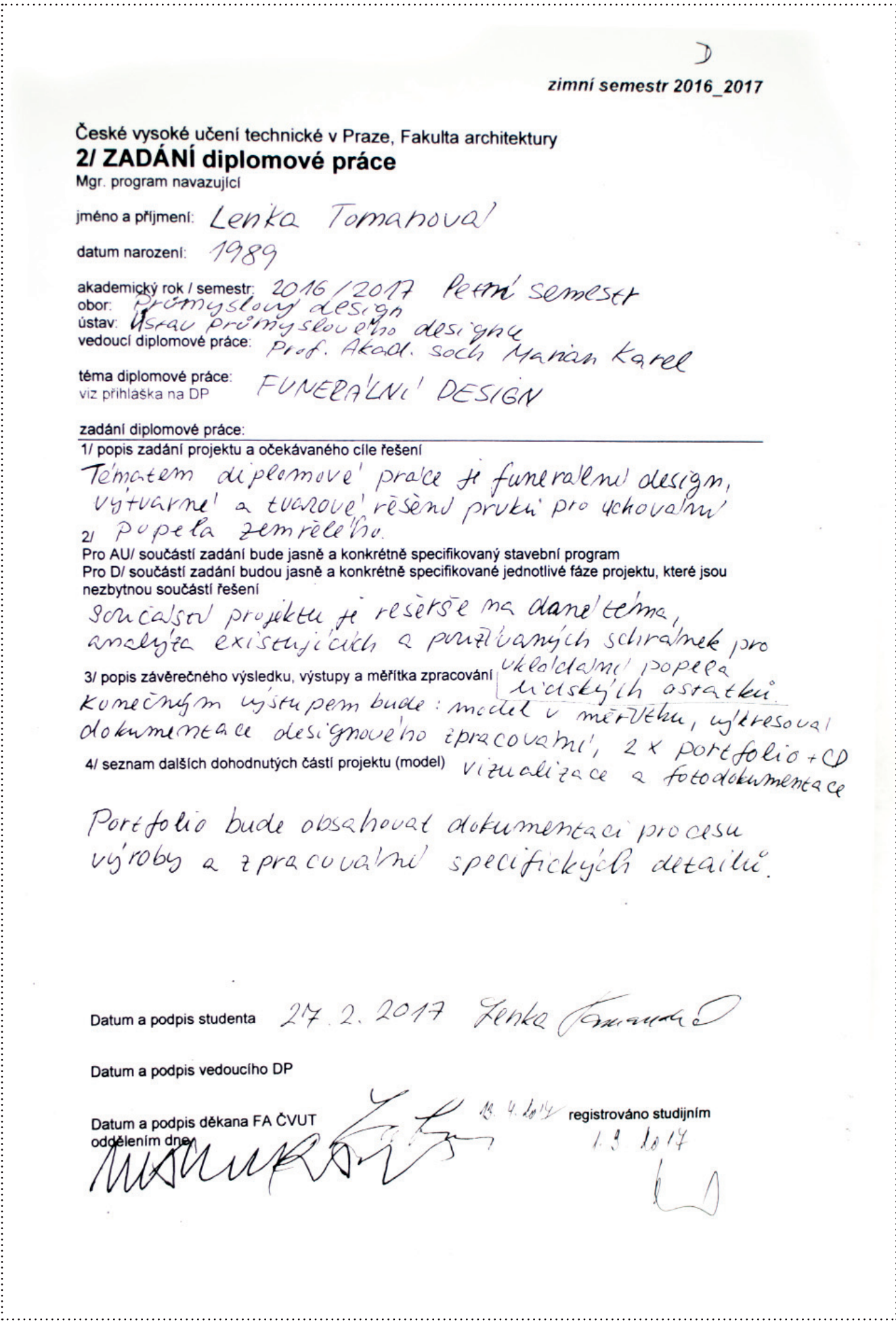
AETERNUM

Diplomová práce na téma: Nové pojetí kolumbária – řešení prvků pro uchování popela zemřelého

Atelier: Karel / Šafařík • Vedoucí práce: Prof. akad. soch. Marián Karel • Ústav průmyslového designu / FA ČVUT • LS 2016/2017

AETERNUM

Nové pojetí kolumbária

ČESKÉ VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V PRAZE FAKULTA ARCHITEKTURY

AUTOR, DIPLOMANT: Lenka Tomanová

AR: 2016/2017 LS

NÁZEV BAKALÁŘSKÉ PRÁCE:

(ČJ) Kolumbárium (Výtvarné a tvarové řešení prvků pro uchování popele zemřelého)

(AJ) Collabarium (Artistic and Formal Solution for the Deposition of the Ashes of the Dead)

JAZYK PRÁCE: Český

VEDOUcí PRÁCE: Prof. akad. soch. Marián Karel

ÚSTAV: Průmyslový design

OPONENT PRÁCE: Ing. Akad. Arch. Dana Zámečníková

KLÍČOVÁ SLOVA (ČESKÁ): Funerální design, urna, prvky pro uchování lidských ostatků, uchování popela zemřelého, Kolumbárium

ANOTACE (ČESKÁ): Urny kolumbária mají tvar koule a jsou zasazeny do odrazivého skla, které představuje pomyslnou hranici mezi našim světem a světem kam jednou všichni odejdeme. Myšlenkou projektu je pomyslné rozdělení člověka na tělo a duši. Proto je i urna dělená sklem na dvě poloviny. Polokoule vystupující ze skla slouží pro uložení lidského popele druhá půlka za sklem představuje naši druhou nehmotnou polovinu. Za polopropustným sklem je s mírným odstupem umístěno zrcadlo. Díky tomu, že jsou naproti sobě dvě odrazivé plochy, dochází k nekonečnému odrazu spodní polokoule. To vyvolává pocit naděje, duše nezanikla a dál existuje v myšlenkách blízkých osob a možná nejen tam, kdo ví, zda je smrt skutečně tou poslední tečkou...

ANOTACE (ANGLICKÁ): The urns of the columbarium are spherical and are set into reflective glass which represents the imaginary boundary between this world and the world after. The main idea of this project is an imaginary division of a man into the body and the soul. This is the reason why the urn is divided by glass in 2 halves. The hemisphere emerging from the glass serves for storing the human ash, the second one behind the glass represents the second intangible half of a man. There is a mirror placed behind the semi-permeable glass. There are 2 reflective surfaces opposite each other and that is the reason the bottom hemisphere is infinitely reflected. This creates a feeling of hope - the soul didn't pass away and exists in thoughts of the relatives and maybe not only there. Who knows if death is really the last thing...

PROHLÁŠENÍ AUTORA

Prohlašuji, že jsem předloženou diplomovou práci vypracoval samostatně a že jsem uvedl veškeré použité informační zdroje v souladu s „Metodickým pokynem o etické přípravě vysokoškolských závěrečných prací.“

(Celý text metodického pokynu je na [www.FA.studium/ke-stazeni](#))

V Praze dne 25.5.2017

Podpis autora-diplomanta

Poděkování patří všem, kteří mi s projektem pomáhali. Děkuji panu profesorovi Marianovi Karlovi a asistentu Josefu Šafaříkovi za jejich odborné konzultace. Děkuji také panu Pavlu Vitvarovi za užitečné rady v oblasti elektrotechniky, profesorovi VŠCHT Petru Macháčovi za odborné rady z oblasti výroby vodivých skel. Velké díky patří mé oponentce paní Daně Zámečnickové.

A poděkování ze všech největší si zaslouží můj přítel Michal Přibyl a moji rodiče!

Děkuji firmám, které se na výrobě jednotlivých dílů modelu podílely a všem dalším, kteří mi byli psychickou oporou.

Obsah

Úvod

Smrt jako tabu dnešní společnosti
Historie pohřbívání žehem

Rešerše

Existující kolumbária
Soutěž Design for death - 2013
Design for death architecture - 2013
Další netypická kolumbaria
Několik netradičních kolumbárií v Německu
Netradiční urny

Výzkum

Cílová skupina a stanovení cílů projektu

4 Body inspirace

1. Zrcadlo
2. Dotek
3. Světlo
4. Reinkarnace

Záměr

Shrnutí a popis záměru projektu

Technické řešení

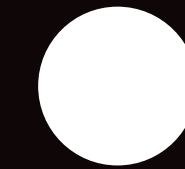
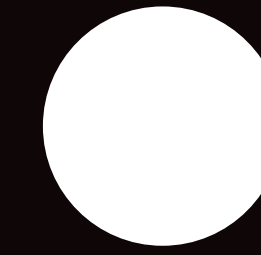
Urna a její materiál
Napájení kolumbária eL proudem
Řešení pantů
Konstrukční detaily kolumbária

Výroba modelu

Fotogalerie

Závěr

Zdroje

úvod

Úvod

Tématem mé diplomové práce je funerální design, tvarové a koncepční řešení ukládání lidského popela. Proto, abych toto téma mohla co nejlépe zpracovat bylo nutné zjistit o něm co nejvíce. Proto bylo neodmyslitelnou součástí proniknout také do historie žehového pohřbu, vytvořit rešerši, zjistit tak dosažené kvality existujících kolumbárií, a seznámit se i s řadou nerealizovaných ale přesto poutavých nápadů.

K ujasnění si problematiky tématu je v další části portfolia k nahlédnutí dotazník, který jsem pro toto téma vytvořila. Dále portfolio provází technickým řešením projektu až k fotografiím realizovaného modelu.

Kolumbária jsou místa, kde uchováváme ostatky našich blízkých a kam chodíme vzpomínat na ty, které jsme milovali. Většina z nich však připomíná spíše kotce pro chov králíků, nebo zmenšená panelová sídliště.

Místa posledního odpočinku našich nejbližších si zaslouží mnohem více péče a důstojnosti.

Aeternum je zcela novým typem kolumbária. Urny mají tvar koule a jsou zasazeny do odrazivého skla, které představuje pomyslnou hranici mezi naším světem a světem kam jednou všichni odejdeme.

Myšlenkou projektu je pomyslné rozdělení člověka na tělo a duši. Proto je i urna dělená sklem na dvě poloviny. Polokoule vystupující ze skla slouží pro uložení lidského popelu. Druhá půlka za sklem představuje naši druhou nehmotnou polovinu.

Za polopropustným sklem je s mírným odstupem umístěno zrcadlo. Díky tomu, že jsou naproti sobě dvě reflexní plochy, dochází k nekonečnému odrazu spodní polokoule. To vyvolává pocit naděje, duše nezanikla a dál existuje v myšlenkách blízkých osob a možná nejen tam, kdo ví, zda je smrt skutečně tou poslední tečkou...

Columbarias are places where the remains of our relatives are preserved and where we go to remember those who we loved. Most of them look like hutches or miniatures of blocks of flats from the suburbs.

Places of the last rest of our closest deserve much more care and dignity.

Aeternum is an entirely new type of columbarium. The urns of the columbarium are spherical and are set into reflective glass which represents the imaginary boundary between this world and the world after.

The main idea of this project is an imaginary division of a man into the body and the soul. This is the reason why the urn is divided by glass in 2 halves. The hemisphere emerging from the glass serves for storing the human ash, the second one behind the glass represents the second intangible half of a man.

There is a mirror placed behind the semi-permeable glass. There are 2 reflective surfaces opposite each other and that is the reason the bottom hemisphere is infinitely reflected. This creates a feeling of hope - the soul didn't pass away and exists in thoughts of the relatives and maybe not only there. Who knows if death is really the last thing...

Smrt jako tabu dnešní společnosti

Smrt je neododdělitelnou součástí života, avšak v dnešní době se o smrti moc nemluví, ba naopak, snažíme se smrt vytěsnit. Ve starých kulturách smrt nebyla takovým tabu jako dnes. V historii si po celá staletí ba tisíciletí lidé představovali jak budou pohřbeni a zařizovali své hrobky. To co se nám z minulosti dochovalo jsou právě tyto památky spojené se smrtí. Hřbitovy jsou ukazatelem kultury a civilizace. V poslední době ale místa posledního odpočinku bezlítostně chátrají a často se upouští i od smutečních obřadů. Dříve bylo běžné, že každá rodina měla svou hrobku. Dnes tomu tak není. V době komunismu se hřbitovy proměnily v úložiště mrtvol.

V literatuře se tématu smrti věnuje kniha Dějiny smrti, francouzského historika Philippe Ariese, ve svém díle užívá pojem „ochočená smrt“, snaží se tím naznačit, že smrt v minulosti patřila k životu. Dnešní postoj ke vnímání smrti dokládá název knihy socioložky a publicistky Jiřiny Šiklové, ta vydala knihu s názvem „Vyhoštěná smrt“. Česká společnost vyhostila smrt na okraj zájmu. O smrti se v dnešní době zkrátka nemluví, stala se jakýmsi tabu. „Se smrtí se setkáváme ve zprávách a filmech, ale smrt jako prožitek je vytěsněna, možná na to má vliv fakt, že téma smrti bylo vždy spojeno s náboženským cítěním a protože česká společnost je převážně ateistická s náboženstvím se vytěsnila i smrt.“

Příčinou proč se v soudobé společnosti o smrti nemluví a upouští se od obřadů je také skutečnost, že lidé mají v dnešním zájmu za cíl mít se dobře a nemít žádné starosti. Pohřeb a výdaje za něj jsou starostmi. Vystupuje zde i faktor spěchu, dnes jsou uznávané hodnoty jako je výkonnost, funkčnost a krása a neradi si připouštíme, že kdo je mladý a krásný bude jednou starý a krása ho opustí. Lidé mají problém najít si čas na pohřeb a rituál rozloučení a truchlení se zkracuje. Lidé smrt ze svého života vytěsňují, protože je to něco nepříjemného, neznámého a obávaného, snaží se předstírat, že smrt není a pokud ji neberou v potaz, jsou jí pak zaskočení a mnohdy obřad svého blízkého odmítají i proto, že by ho emočně nezvládli. Avšak to, že o smrti nemluvíme neznamená, že neexistuje, vrací se k nám, jako jakási nepojmenovaná hrůza. Pokud o smrti začneme mluvit, přestaneme se jí tolik bát a až přijde náš čas, nebo čas našich blízkých, dokážeme ji lépe přijmout.

Téma smrti je pro 21. století tabu - Od smutečních obřadů se upouští (Ilustrační foto)
zdroj: <http://www.paraweb.cz/wp-content/uploads/2016/09/olc5a1anskc3a9-hc599bitovy.jpg>

Historie pohřbívání žehem

Je zajímavé že dnes vznešené slovo kolumbárium původně znamenalo zcela něco jiné- ho. V latinském překladu je to výraz pro holubník, toto pojmenování se začalo použí- vat jako žert v antickém Římě neboť výklenky, kam se ukládaly schránky s pohřebním popelem lidem holubník připomínaly. Jedny z nejstarších dochovaných kolumbárií se nachází v Tel Mareshe v Izraeli¹, výklenky jsou zde vytesané do pískovcové jeskyně.

Pohřbívání žehem je starým zvykem, i na našem území se tak pohřbívalo a to už od třetího tisíciletí před n.l. a tento zvyk přetrvál až do 10. století n. l. V té době byla tato tradice narušena vlivem křesťanství.

První hroby v západní Evropě vznikaly již v Paleolitu, v období starší doby kamenné. Můžeme zde najít doklady o víru v posmrtný život. Tyto hroby byly kostrové, jsou však i případy hrobů, kde některé kosti byly opálené, ale je otázkou zda toto pálení bylo úmyslné a jedná se o pokusy tělo spálit. Primitivní lidé brali posmrtný život jako po- kračování toho pozemského a z tohoto důvodu bylo třeba tělo zachovat. Až ve třetím tisíciletím před Kristem se objevuje pohřeb žehem. Prvním kmenem na našem území, který tuto metodu využíval více než klasický pohřeb kostrový byl Mohylový lid, který naše území obýval kolem roku 1400 př. n. l. Zdá se dokonce, že na některých mohy- lových hřbitovech jsou zastoupeny jen pohřby žehem. Tento zvyk obřadu je si zřejmě přinesli z jihozápadu.

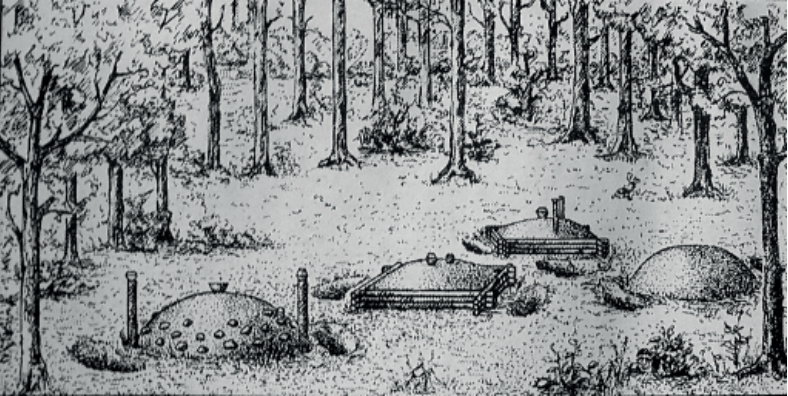
Spálení mrtvého těla je jak jsem již zmínila prastarým zvykem, tento způsob pohřbení byl obnoven v době osvícenství, avšak pro Katolickou církev to bylo nepřipustné, tělo mělo být uloženo do hrobu pro naději z mrtvých vstání navíc oheň byl považován za symbol pekla. Kremace se až do první světové války vyskytovali jen velmi zřídka. Spá- lení těla mrtvého z důvodu hygieny propagoval například Vojtěch Náprstek. Hygiena však nebyla jediným důvodem, dalším důvodem byl i populační nárůst, přeplněnost stávajících hřbitovů a nemožnost uvolňovat pro tyto účely další úrodnou půdu. První návrh na vybudování pražského krematoria byl v roce 1883, nebylo mu však vyhověno a projekt byl zamítnut. O šest let později byla v Praze založena Společnost pro spalo- vání mrtvol a v roce 1909 vznikl spolek Krematorium, ale neúspěšně neboť Katolická církev byla neoblomná. Její postoj se změnil až po druhé světové válce. První kremace v českých zemí proběhla v roce 1918 a o rok později byla povolena, k úplnému povolení v Československu došlo však až v roce 1962.

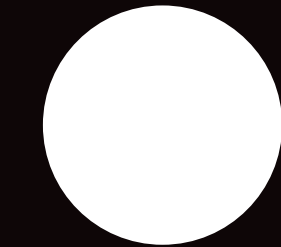
Kolumbarium Tel Maresha, Izrael (stáří 2 500 let)
zdroj: <https://the-israel-guide.com/photo-tours/caves-in-israel/>

Hrobová nádoba z doby bronzové,
výška 14,8 cm, vrchní průměr 11,8, průměr dna 7,3 cm
zdroj: <http://www.hradiska.sk/2013/02/stredoeuropske-slovenske-mohylove.html>

Ilustrace pohřebiště Mohylového lidu
zdroj: <http://www.hradiska.sk/2013/02/stredoeuropske-slovenske-mohylove.html>

rešerše

Existující kolumbária

Ve snaze rozšířit zájem a povědomí o smrti je třeba se jí zabývat a může k tomu přispět i nový design.

V dnešní době se stále více upouští od pohřbů těla do země a většinou se uchyluje ke zpopelnění. Pokud si zemřelý nepřeje, aby byl jeho popel rozprášen do okolí nebo na památnou loučku které k tomuto účelu slouží, je možné si urnu s popelem nechat doma nebo ji mít na hřbitově v kolumbáriu. Málomocné kolumbárium však odpovídá důstojnému místu posledního odpočinku. Většinou se jedná o zeď plnou čtyřhranných kójí, připomínající spíše králíkárnou nebo nevzhlednou architekturu socialistických paneláků. To dobře ilustruje fotografie Opatovského hřbitova, kde se za hřbitovními zdmi tyčí panelové sídliště. Podobnost je zcela zřejmá.

Pro nasátí atmosféry stávajících kolumbárií jsem navštívila několik hřbitovů. Jejich mnohdy žalostný stav dokládají následující fotografie, které jsem při svých návštěvách pořídila. (Na snímcích můžete vidět asi nejrozsáhlejší kolumbária v Praze, která jsou na Olšanských a Vinohradských hřbitovech.

Opatovský hřbitov uprostřed panelového sídliště
<http://usedlosti.ctrnacka.net/pos14.htm>

Vlastní fotografie z Vinohradských a Olšanských hřbitovů v Praze

Vlastní fotografie z Vinohradských a Olšanských hřbitovů v Praze

Soutěž Design for death - 2013

Jsem přesvědčena o tom, že ostatky našich zemřelých by měly být uchovávány důstojně. Proto jsem si jako téma své diplomové práce vybrala právě funerální design. Funerální design, byl dlouhou dobu opomíjen až v posledních několika letech se občas objevují zajímavé nápady, jak pojmout uchování ostatků zemřelých, většinou se však jedná pouze o studentské projekty, které se málokdy dočkají realizace. Zajímavá ztvárnění přístupů, jak uchovat lidský popel přinesla mezinárodní soutěž Design for death, uskutečněná v roce 2013 webovým portálem Designboom. Soutěže se zúčastnilo celkem 2050 designérů z 96 zemí.

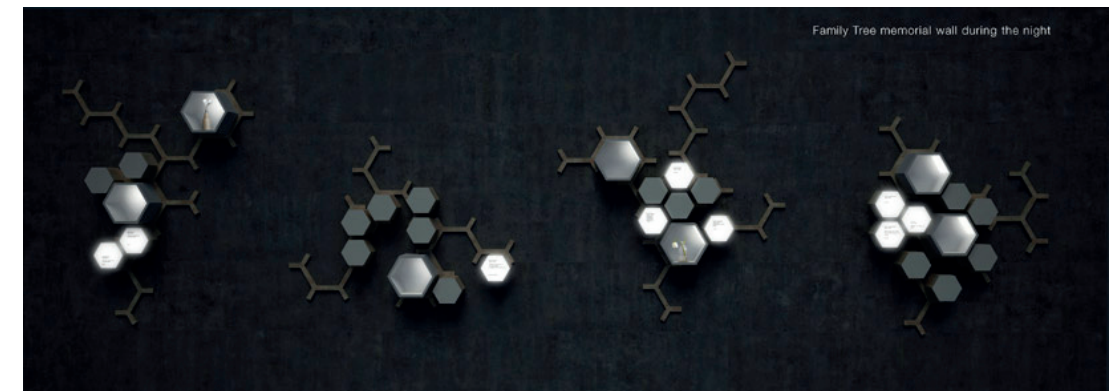
1. místo v soutěži Design for death – v kategorii WRAPPING OF MORTALITY, získal projekt Family Tree od Litevských autorů Loucase Papantoniou a Asty Sadauskaite. Urny se připevňují na stěnu pomocí dřevěných podpor a vzniká tak jakýsi rodinný nekonečný strom. Jednotlivé urny rodinných příslušníků mají tvar šestiúhelníků jako segmenty včelí plástve. Čelní plochu urny tvoří světelný displej, který promítá jméno zesnulého společně s krátkou zprávou. Tento text je možné prostřednictvím mobilního telefonu kdykoli změnit. Každý „strom“ má v centru navíc jednu prázdnou plástev, ta je určena pro uložení květin a památečních předmětů.

Ocenění se dočkala například urna studia Studio PSK and Matter & Fact, ze které se po otočení spodního dílu nafoukne balón – ten se naplní prachem, urna se vznese a po dosažení určité výšky balón s popelem zemřelého praskne a padá dolů jako kapky deště.

Další zajímavou prací je například urna Maďarské designérky Agnes Hegedus, která je vyrobena z hlíny, funguje jako plovoucí lodička. Z vrchu objektu je prostor pro zapálení svíčky, urna je navržena tak, aby se postupem času potopila na mořské dno, výhodou je i její dostupnost. Urnu by bylo možné pořídit za pouhých pár dolarů.

Zajímavé projekty se najdou i mezi rakvemi ekologicky rozložitelná rakev francouzských designérů Enzo Pascuala a Pierre Rivière obsahuje semínko stromu, který pak z rakev vyrostе.

Designér z Jižní Afriky se zabýval tím jak redukovat místo pro mrtvé, navrhuje umístění uren do městských částí a veřejných parků v podobě stěn, ve kterých se budou pěstovat i rostliny.

Family tree by Loucas Papantoniou, Asta Sadauskaite from Lithuania
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

I wish to be rain by Studio PSK, Matter & Fact from UK
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

Urn for memorial ceremony on water
by Agnes Hegedus from hungary
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

emergence by Enzo Pascual, Pierre Rivière from france
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

tale of a tile by Anny Comello, Isabel Lloret, Paolo Gabai from italy
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

One of the cherished moments with father is he blowing the smoke ring to amuse the little child me.
This urn to contain father's ash also will blow the "smoke" ring slowly since it also functions as air-refresher / humidifier.
These "smoke rings" from heaven remind me of childhood memory, making me feel father still around in the house.

smoke ring by Xueping Chen from china
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>

Design for death architecture - 2013

Ruku v ruce s touto designérskou soutěží uspořádal Designboome i soutěž design for death architecture, kde se rovněž objevila řada zajímavých projektů. Účast byla ještě o něco málo vyšší než v soutěži designérské, zúčastnilo se jí 2 327 architektů z 89 různých zemí.

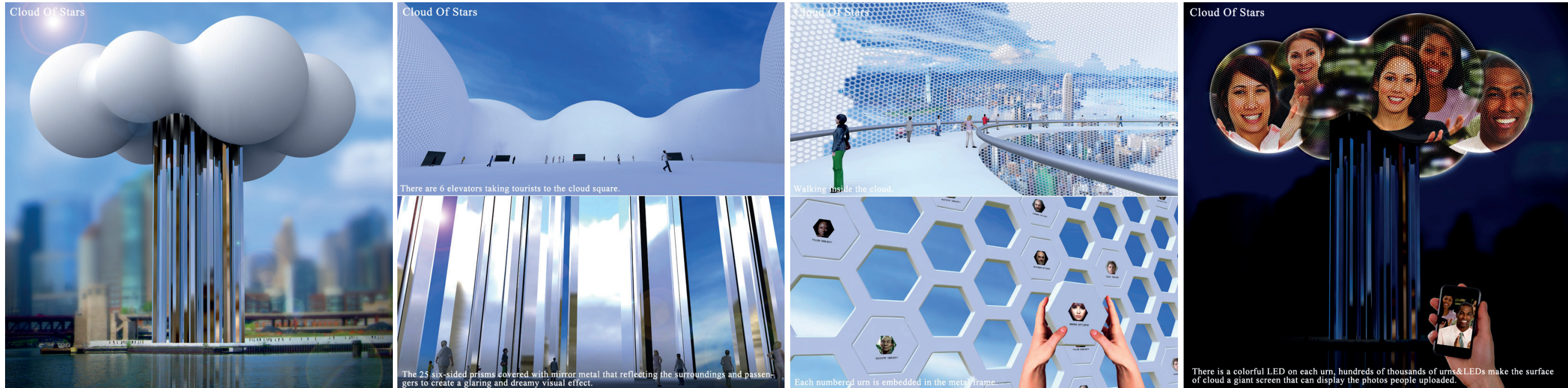
Na prvním místě v soutěži se umístil návrh (29.) s názvem POST-COMMUNITY od Marty Piaseczynské a Rangel Karaivanov z Rakouska. Autoři vytvořili návrh kolumbária v centru města, kdy každá urna představuje jeden pixel trojrozměrné obrazovky, která je navlečena na plášť existující budovy ve městě. Idea spočívá v tom, že se po vyslovení jména zesnulého urna dotyčného začne pohybovat směrem k návštěvníkovi, ostatní urny upraví své pozice tak, aby nepřekážely v cestě. Je možné zavolat celé rodinné stromy, školní třídy, skupiny apod. Urna má prostor pro upomínkový předmět, popel zemřelého a světlo, které může být přeprogramováno. Je vyrobena z lehkého průsvitného kompozitu v kombinaci s hliníkem a spojena ke kolejnicím po kterých se pohybuje na základě svého naprogramování. Design se skládá ze čtyř elementů – krematoria, dvoupodlažní podstavec, spirální rampu, atria se zrcadlovou podlahou.

Jedním z projektů této soutěže byla například práce s názvem (3.) Cloud of stars čínské designerky Zhufei zhufei. Nejedná se o obyčejné tmavé a ponuré kolumbárium. Kolumbárium má představovat mrak hvězd, který obsahuje stovky tisíců urn. Mrak je tvořen do šesti koulí, které jsou podepřeny 25 šestistrannými hranoly. Má 6 výtahů sloužících k transportu návštěvníků k mračnému náměstí. 25 hranolů je pokryto zrcadlovým kovem, které reflektují okolí a vytváří tak zářivý a snivý vizuální efekt. Každá očíslovaná urna je vsazena do kovového rámu. Na každé urně jsou barevné LED světla, stovky tisíců urn pak díky těmto s LEDkám vytváří z povrchu mraku gigantickou obrazovku, ta promítá fotografie, které sem nahrají pozůstalí.

Dalším projektem soutěže je tzv. (4.) R.I.P. Station, rovněž od designera z Číny. Ten poukazuje na to, že, v zalidněných městech (v Číně) jsou hřbitovy luxus a jen málo lidí si je může dovolit. Pokud nechají tělo svého blízkého pohřbit na venkově, vznikají problémy s dopravou. Designer tohoto projektu hledá odpověď na to, jak zahrnout kolumbária do každodenního života? Přichází tak s nápadem uložení urn v hlavních vlakových stanicích nebo stanicích metra. To by mělo vyřešit problémy s transportem a časem. Dlaždicová struktura stěny stanice je ideální pro uložení urn. Nekrolog pohřbu by byl vysílán na nástupišťích i pro ty, kteří se nemohou zúčastnit. Tuto práci osobně považují za ideální ukazatel soudobého života ve spěchu, pohřeb si zkrátka poslechneme v metru cestou do práce. Myslím, že je to varující signál toho, že bychom měli zpomalit.

POST COMMUNITY by Marta Piaseczynska + Rangel Karaivanov from austria
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death-architecture/>

cloud of stars by zhufei zhufei from china
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death-architecture/>

Další netypická kolumbaria

I další zajímavé projekty na uchování popela zemřelých pochází z Číny

Je to například Wo Hop Shek Kiu Tau Road Columbarium v Hongkongu. Jedná se o rozsáhlé pohřebiště. Areál obřích kolumbária poskytuje 35 310 schránek v několika zastřešených budovách a 8 400 venkovních schránek. V komplexu se nachází i spalovna Joss papíru, který se v Číně používá pro symbolické obětování bohům, administrativní zařízení i klientské informační centrum poskytující informace o uložených schránkách pozůstalých. Kolem budov se nacházejí zahrady vzpomínek pro rozsypávání kremačního popela, v nich stojí pamětní sloupy s cca 9 000 štítky se jmény zemřelých. V údolí se nachází pětápatrový sto dvacet metrů dlouhý blok se schránkami. U vstupu do komplexu se nachází jezírko s dokonale klidnou hladinou, to má za úkol očistit naše myšlenky, chodník, který ho lemují nás zavede k vnitřnímu schránkovému bloku, stejně tak i k venkovním schránkám a k zahradám vzpomínek. Projekt získal 6 světových ocenění. Celý projekt je velmi zajímavý, dle mého názoru byby však mohlo být věnováno více pozornosti samotným památným stěnám kolumbárií, které opět připomínají kastlíky poštovních schránek, tak jako všude jinde.

Dalším Čínským projektem je Columbarium at Sea od Hongkongského designera Tin-Shun But. V tomto případě nejde o existující stavbu, ale koncept, jež se snaží vyřešit nedostatek místa pro pohřbívání. S exponenciálně rostoucí populací lidstva, v roce 2030, tak málo místa na zemi, že v některých předvidných městech nebude místo pro mrtvé. Tin Shun Butovo kolumbárium v Hong Kongu je reakcí na rostoucí populaci a zvyšující se nároky na prostor. Design nabízí řešení, vytvoření plovoucího místa posledního odpočinku. V Hong Kongu se platí velmi vysoké částky za pohřebiště, proto se 90% mrtvých spaluje. Odhaduje se, že v příštích 20 letech bude v Honkgu potřeba místo pro uložení 400 000 uren. Diskutuje se o tom zda vybudovat multipodlažní úložiště v centru města, nebo tento prostor ponechat životu ve městě. Tin Shun Butova myšlenka vytvoření místa kolektivních vzpomínek na moři asociuje cestu mrtvých z pevniny do plující země odpočinku. Oceán tu byl odjakživa, a tak umístění popela pozůstalých na plovoucí objekt v oceánu podporuje myšlenku věčnosti.

Columbarium at Sea /od Hongkongského designera Tin-Shun But
<http://www.help.si/arhitektura/>

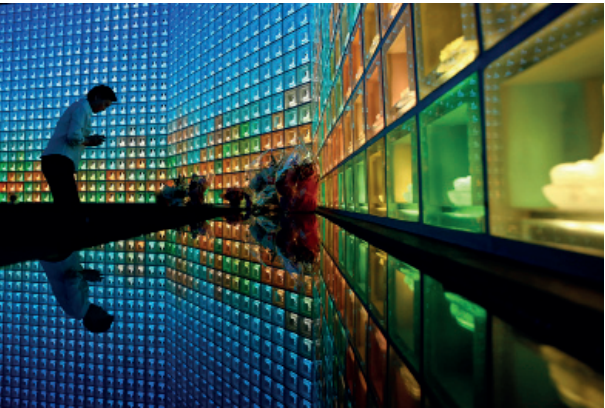
R.I.P. Station by tl from china
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death-architecture/>

Netradiční přístup představuje i kolumbárium v Japonsku. Budhistické kolumbárium – Ruriden columbarium se nachází v Tokyu. Chrám Koukokuji uchovává 2 046 skleněných Budhových soch. Za každou z nich je společně s popelem umístěno i výkonné LED osvětlení. Rodinný příslušník dostane kartu s PIN kódem, která slouží pro přístup do chrámu a zároveň díky ní rozsvítí osvětlení schránky svého předka. V japonské společnosti je toto velmi moderní přístup ke smrti. Popel je v chrámu skladován pouze 33 let.

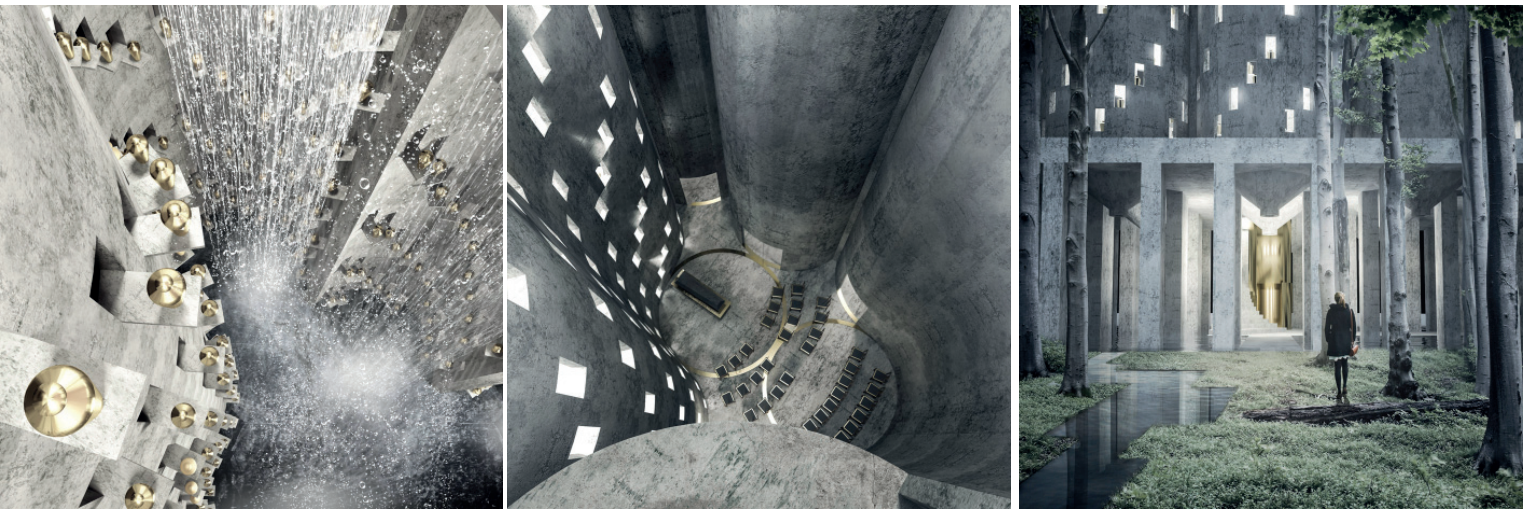
Se zajímavou myšlenkou, jak využít starou stavbu přišli studenti Švédské university. Ve své diplomové práci přeměnili v kolumbárium nepoužívané silo. Nepoužívané silo v Malmu (14.), tak bylo konvertováno do krematoria a vertikálního hřbitova. Návrh obsahoval renovaci dvou betonových sil umístěných v přístavu. Autoři nepovažují vytvoření hřbitova v těsné blízkosti obydlených částí za kontroverzní, ba naopak, vyzdvihují využití nepotřebné stavby. Každá urna v kolumbáriu má svůj výklenek. Ty však nejsou přístupné návštěvníkům, jsou odděleny prostorem s vodopádem.

Za zmínku ještě stojí například kolumbárium V Memphis v USA (5.) Serenity Columbarium bylo vybudováno s ohledem na zvyšující se požadavky na kremace. Poskytuje vnitřní prosklené schránky a vnější schránky ze žuly.

V Holandsku designéři Julian Stair, Ben Allen a Ricardo Gomes vytvořili kolumbárium (6.) na bázi spojení architektury a keramiky. Série urn je spojena se stěnými ze stavebních bloků. Urny jsou vystaveny jak ve výklencích, tak na hranách bloků. Designéři pracují s pozitivní a negativní prostory stavebních bloků.

Budhistické kolumbárium – Ruriden columbarium
<http://www.gettyimages.com/event/buddhist-temple-offers-high-tech-death-care-in-japan-546765109#koukokuji-temple-head-priest-yajima-taijun-walks-through-the-ruriden-picture-id468717220>

Kolumbarium vytvořené z budovy nepoužívaného sila v Malmu
<https://www.dezeen.com/2016/01/27/silo-crematorium-malmo-house-living-dead-students-fredrik-thornstrom-karolina-pajnowska/>

Serenity Columbarium And Memorial Garden - Rotunda
<http://www.serenityfuneralhomememphis.com/locations/serenity-columbarium-and-memorial-garden-rotunda>

Holandské kolumbarium od autorů Julian Stair, Ben Allen a Ricardo Gomes
<http://www.k-w-y.org/Columbarium>

Několik netradičních kolumbárií v Německu

Netradiční se může jevit také kolumbárium katolického kostela HL.Familie Kirche v německém Krefeldu. Stěny kruhového charakteru, symbolizují koloběh života, jsou protkány otvory pro urny, které zaslepují zlaté destičky informující o zemřelých.

V kostele St. Josef Aachen, taktéž v Německu, můžeme nalézt netradiční kvádrové sloupy s krychlovými výkusy pro umístění boxů s lidským popelem.

Kolumbarium St. Kamillus v německém městě Mönchengladbach jehož výrobcem je V+P Friedhofskonzepte GmbH. Kolumbarium obsahuje celkem 2 600 schránek. V pěti patrech. Každou buňku kryje bílý mramorový kámen, tyto kameny jsou průsvitné a po prosvícení díky své barvě a síle svítí v různých odstínech. Jedinečnost každého kamene představuje analogii k jedinečnosti lidského života.

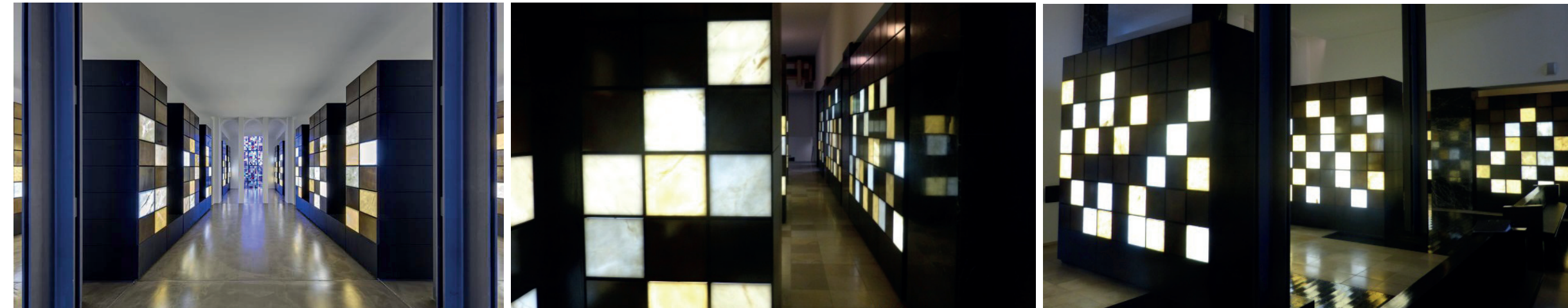
Zaujalo mě i německé krematorium v Berlíně, monumentální prostory haly jež pojme až 1000 osob podpírá 29 monumentálních kruhových pilířů nad kterými se nacházejí střešní světlíky, výsledný efekt působí, jako kdyby sloup vedly do nebe. V krematoriu probíhá 12 000 kremací ročně. Zařízení má dvě funkce – kremace a pohřební ceremoniály – ty se odehrávají v různých patrech budovy.

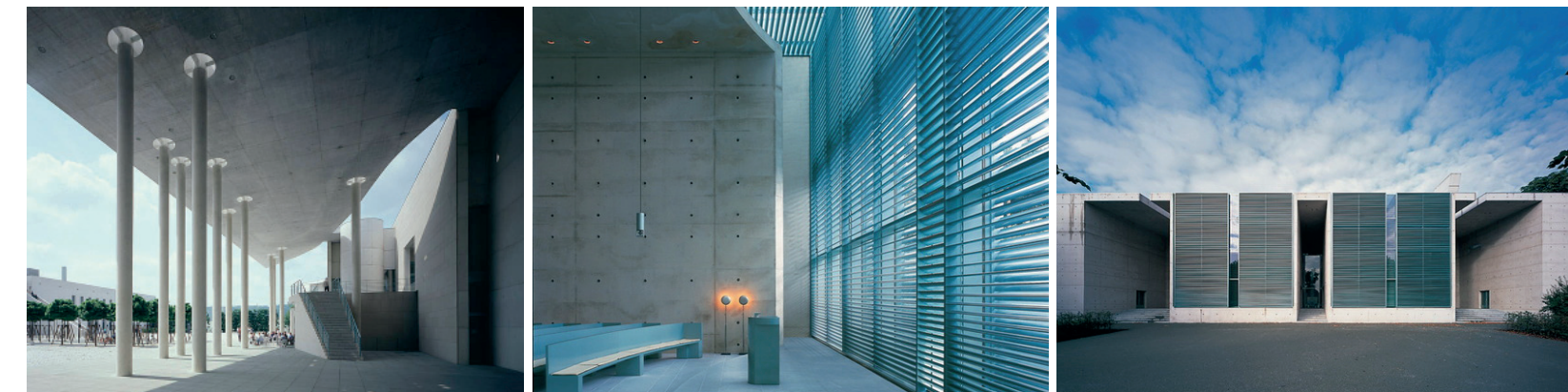
kolumbárium v kostele St. Josef Aachen v Německu
<http://www.bestattungen-schinkenmeyer.de/bestattungsarten.html>

kolumbárium katolického kostela HL.Familie Kirche v německém Krefeldu
<https://www.architonic.com/en/project/stglicht-kath-kirche-hl-familie-kirche-kolumbarium/5101541>

Kolumbarium St. Kamillus v německém městě Mönchengladbach
<http://www.vp-friedhofskonzepte.de/kolumbarium-st-kamillus-moenchengladbach/>

Krematorium v Berlíně
<http://www.detail-online.com/inspiration/crematorium-in-berlin-103805.html>

Netradiční urny

Každý asi ví, jak vypadá běžná urna a musím podotknout, že při svých návštěvách kolumbárií, jsem se nesetkala s žádnou výrazně odlišnou. Všechny urny byly podobného tvaru, většinou kovové nebo kamenné. To, co mě však zarazilo, byl fakt, že některé urny byly oštitkovány z krematoria, štítek na urně budil dojem etikety v obchodě, či označení při policejním pátrání. Byl to dost smutný pohled a myslím, že je takové uložení lidských ostatků nedůstojné.

Do své rešerše jsem se snažila vybrat některá netradiční a více inspirativní ztvárnění. Velmi mě zaujal například projekt Bios Urn, španělského studia – Estudi Moliné. Urna je 100 % biodegradační, vyrobená z kokosové skořápky a celulózy. Má dvě části – vrchní kapsule je určená pro semínko stromu a dolní část pro popel zesnulého. Urna se zakope do země a semínko ve vrchní půlce může začít klíčit. Když se urna po čase v zemi začne rozpadat, dostanou se kořeny vyklíčeného stromu k popelu, který je pro ně zdrojem živin. Zjednodušeně řečeno z popela zemřelého vyroste po čase strom. Urna je vyráběna jak pro lidi, tak i pro zvířata. Studio doposud prodalo přes 7 000 uren napříč světem. Zájemci si mohou vybrat i druh stromu, v nabídce je například: dub, javor, borovice, jinan nebo buk. Cena urny je 145 dolarů + doprava.

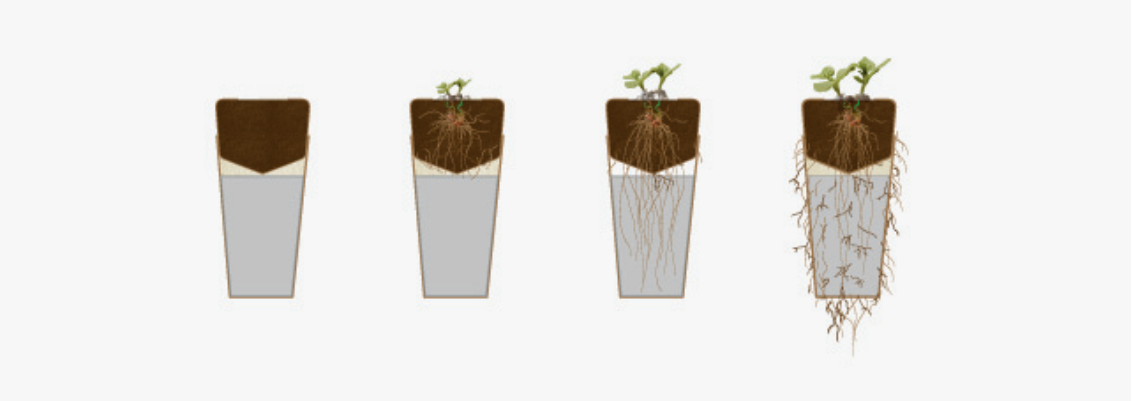
Za zmínku stojí také urna z recyklovaných uhlíkových vláken XENDLESS URN od anglického designéra Neila Conley nebo trojdílná urna OVO, její tři části symbolizují 1. Život – schránka na popel s ekologicky nezávadného materiálu. 2. Světlo – keramická polokoule, po vyjmutí slouží jako svícen. 3. Paměť – keramický pomník se jménem a textem.

Urna z uhlíkových vláken XENDLESS URN ,Neil Conley
<http://neilconley.co.uk/XENDLESS-Earn-Urn>

urna OVO
<https://cz.pinterest.com/pin/529454499922398320/>

Bios Urn, španělské studio – Estudi Moliné
<https://urnabios.com/>

v ý z k u m

Cílová skupina a stanovení cílů projektu

Kdo je vlastně cílovým zákazníkem kolumbária? Mohlo by se zdát, že hřbitovy navštěvují především starší lidé, má na to jistě vliv, že jejich stáří způsobilo, že už přišly o větší množství blízkých osob, ale cílovou skupinou kolumbária jsme bohužel úplně všichni, neboť smrt se týká každého z nás. Proto jsem svůj projekt nezaměřila na žádnou konkrétní cílovou skupinu.

Za účelem stanovení cílů projektu, jsem vytvořila krátký dotazník. Ten mě utvrdil v nedostacích stávajících kolumbárií.

Krátké shrnutí výsledků:

V dotazníku jsem položila tyto otázky:

1.

Jak často chodíte na hřbitov?
80 % dotazovaných navštěvuje hřbitov velmi zřídka maximálně 1-3x za rok
2.

Pokud jste na předchozí otázku odpověděli vůbec nebo málo odpovězte prosím na tuto otázku: Na hřbitov chodíte málo nebo vůbec z důvodu:
Pro 77 % dotazovaných je důvodem nechozená na hřbitov, velká vzdálenost hřbitova od jejich bydliště nebo nemají potřebu tam chodit, (Vzpomínat na své blízké mohou kdekoli.)
3.

Jakou důležitost přisuzujete estetice v oblasti uchování lidských ostatků?
Estetice v oblasti pohřbívání je přisuzována poměrně vysoká důležitost 3,7 bodů z pěti.
4.

Jaká varianta pohřbu je pro Vás nejvíce přijatelná?
Nejvíce hlasů obdržela možnost zpopelnění 43%, velké části respondentů to bylo jedno 33 % hlasů
5.

Pokud si dokážete představit možnost zpopelnění, jak by jste chtěli zachovat popel zemřelého?
Přesně poloviny dotazovaných by popel chtěla rozptýlit v krajině. Velké procento dotazovaných (40 %) by však volilo možnost popel uchovat.

6.

Pokud byste popel zemřelého zanechali v urně, preferujete umístění urny
U této otázky bylo možné zvolit více možných odpovědí. Největší počet hlasů obdržela možnost umístit urnu na/do hrobu, na 2. místě kolumárium, přes 20% lidí by umístilo urnu na zahradu a doma by jí nechal jen nepatrný počet respondentů.
7.

Co si myslíte o existujících kolumbáriích (hřbitovní stavby pro uložení uren)
53 % dotazovaných by do kolumbária neumístili urnu protože jejich vzhled a celkové pojetí považuje za nedůstojné.
8.

Co Vám nevyhovuje na stávajících kolumbáriích?
Opět otázka pro možnost vícero odpovědí, nejvíce hlasů zaznamenal nevyhovující vzhled, ale všechny odpovědi obdržely dost hlasů, na druhém místě po vzhledu se umístila „natěsnanost jednotlivých kójí.
9.

Přispělo by nové pojetí kolumbária k tomu, aby jste uvažoval/a o tom, že do něj umístíte urnu?
Toto byla poměrně klíčová otázka, neboť pokud by nové pojetí kolumbária nepřesvědčilo k tomu, aby do něj lidé uložili urnu, neměl by projekt příliš velký význam. Téměř 67 % dotazovaných by však nové ztvárnění k uložení urny přesvědčilo.
10.

Jak by dle vás mělo kolumbárium vypadat?
Téměř 57% respondentů by si přálo, aby kolumbárium odpovídalo své době a uvítali by nový originální vzhled.
11.

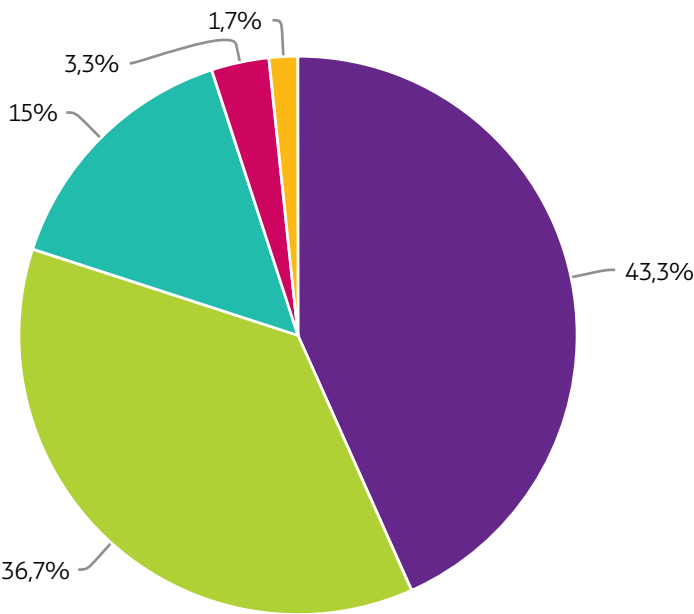
Co by Vám pomohlo, aby jste z návštěvy kolumbária měli lepší pocit?
Zde obdržely tři z odpovědí téměř stejný počet hlasů. Lidé by si přáli: vkusnější estetické pojetí, větší soukromí a více kontaktu s přírodou.
12.

Jak by mělo kolumbárium působit?
Nejvíce hlasů obdržela možnost „uklidňujícím dojmem“ na druhém místě „spirituálně“.
13.

Máte potřebu při návštěvě hřbitova něco vykonat?
Zde se dělí odpovědi téměř na polovinu. Půlka dotazujících tuto potřebu má a pro druhou polovinu není zapálení svíčky, přinesení květin prioritou návštěvy hřbitova.

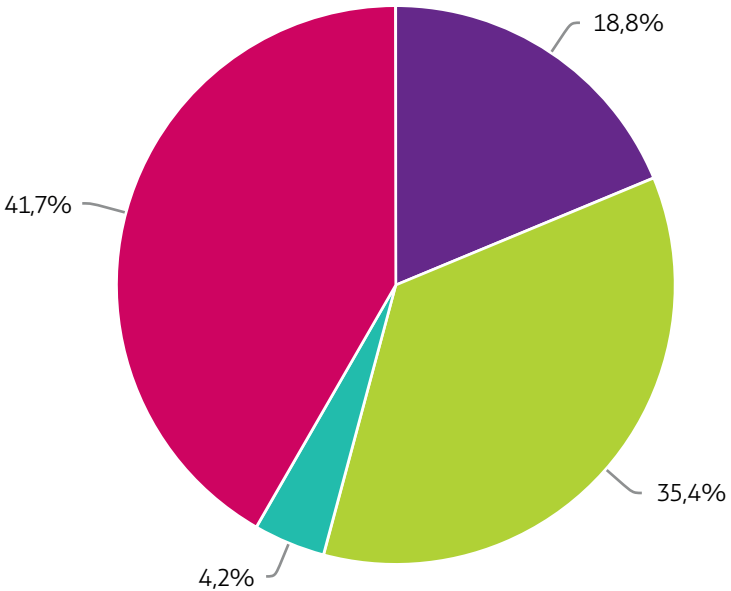
Konkrétní výsledky dotazníku, společně s grafy jednotlivých odpovědí si můžete prohlédnout na následujících stránkách.

1. Jak často chodíte na hřbitov?

- Vůbec; nebo méně než 1x za rok
- Málo; 1-3x za rok
- Občas; 1x za měsíc
- Často; 1x týdně
- Velmi často; více než 1x týdně

2. Pokud jste na předchozí otázku odpověděli vůbec nebo málo odpovězte prosím na tuto otázku: Na hřbitov chodíte málo nebo vůbec z důvodu:

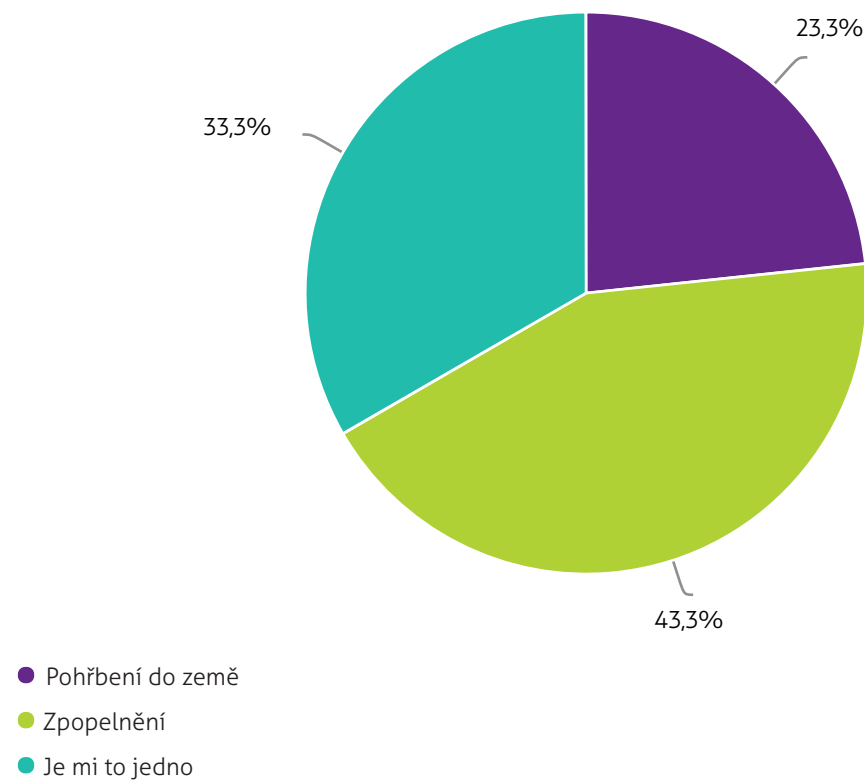

- Nemám na hřbitově nikoho blízkého
- Hřbitov je moc vzdálen od mého bydliště
- Chození na hřbitov je pro mne psychicky neúnosné
- Nemám potřebu tam chodit, vzpomínám na své blízké bez toho, abych hřbitov navštěvoval/a

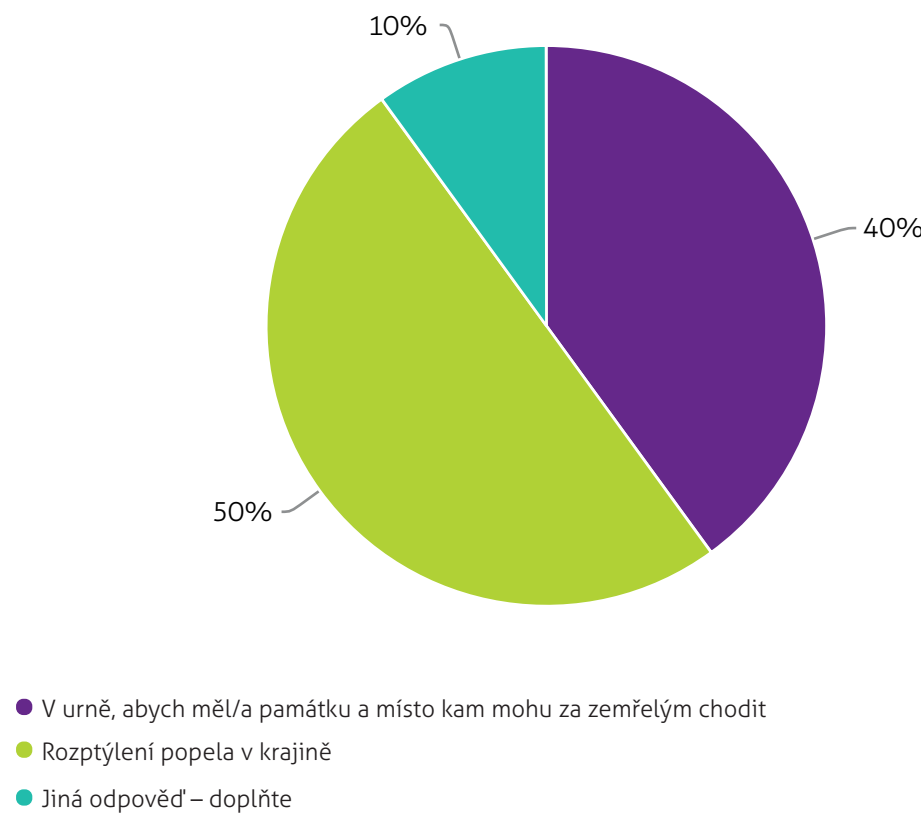
3. Jakou důležitost přisuzujete estetice v oblasti uchování lidských ostatků? (1 hvězdička = absolutně nepodstatná, 5 hvězdiček = vysoce důležitá)

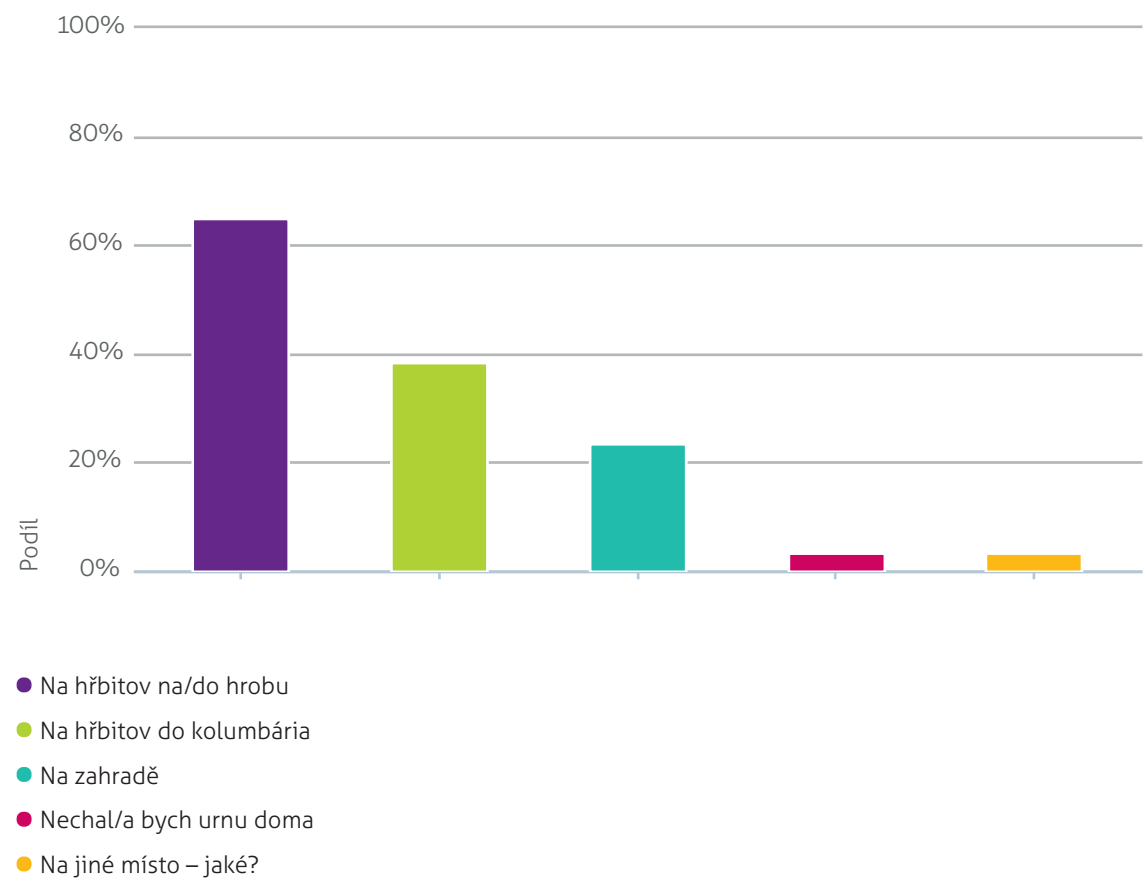
4. Jaká varianta pohřbu je pro Vás nejvíce přijatelná?

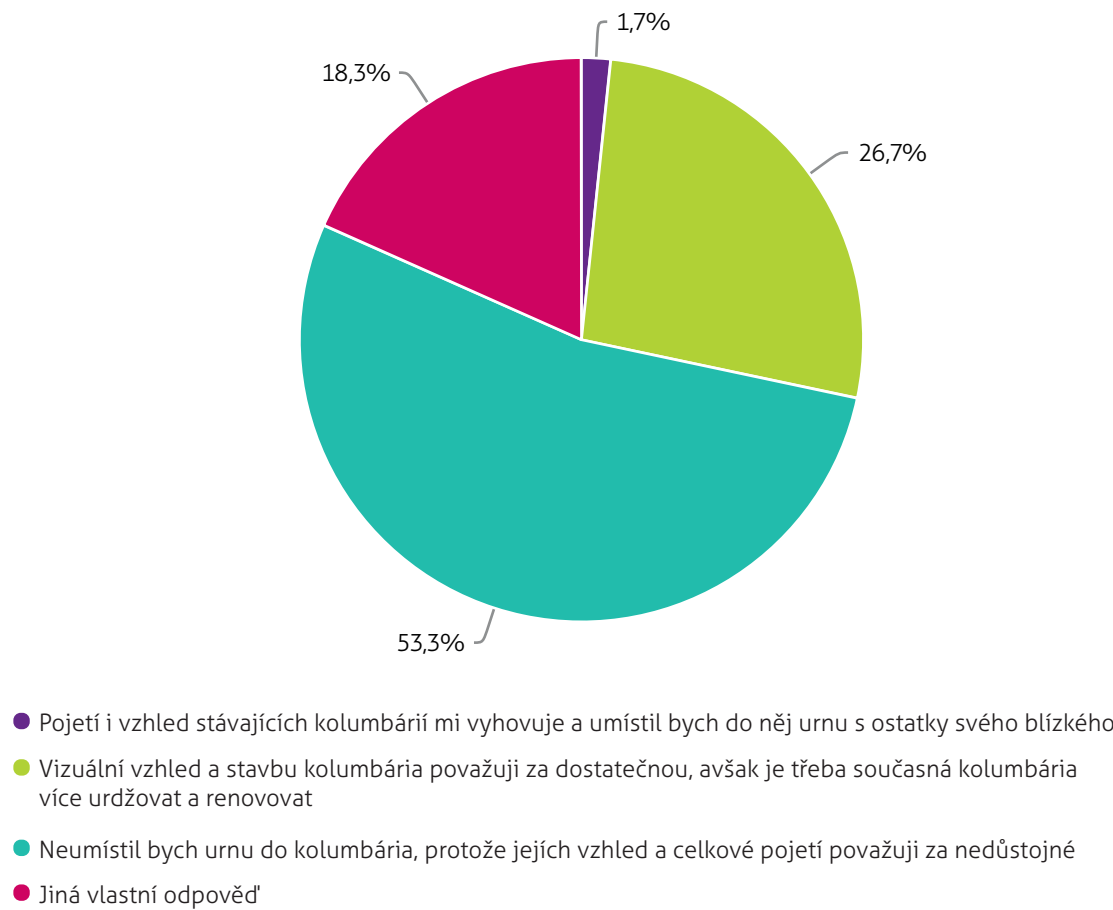
5. Pokud si dokážete představit možnost zpopelnění, jak by jste chtěli zachovat popel zemřelého?

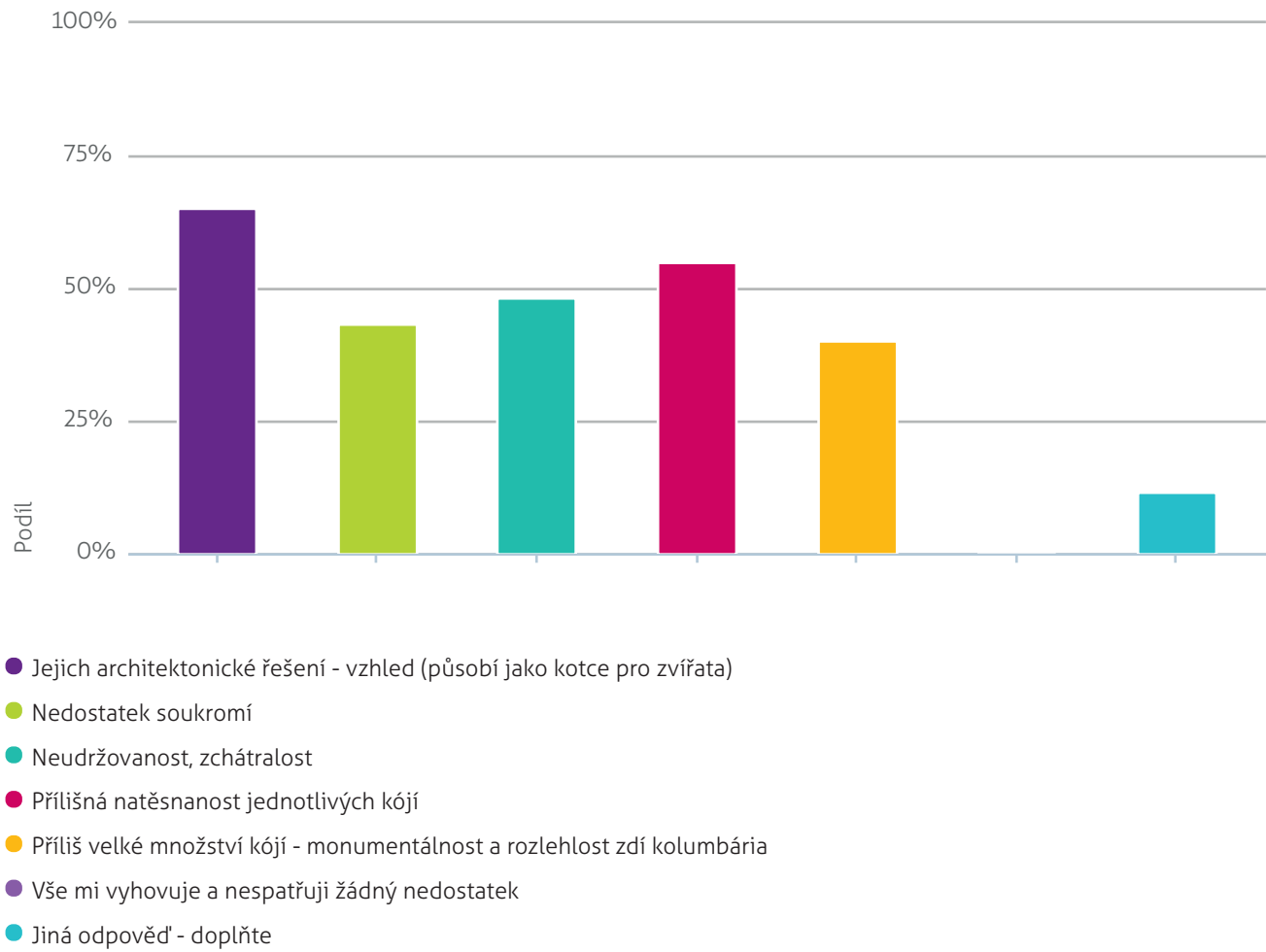
6. Pokud byste popel zemřelého zanechali v urně, preferujete umístění urny

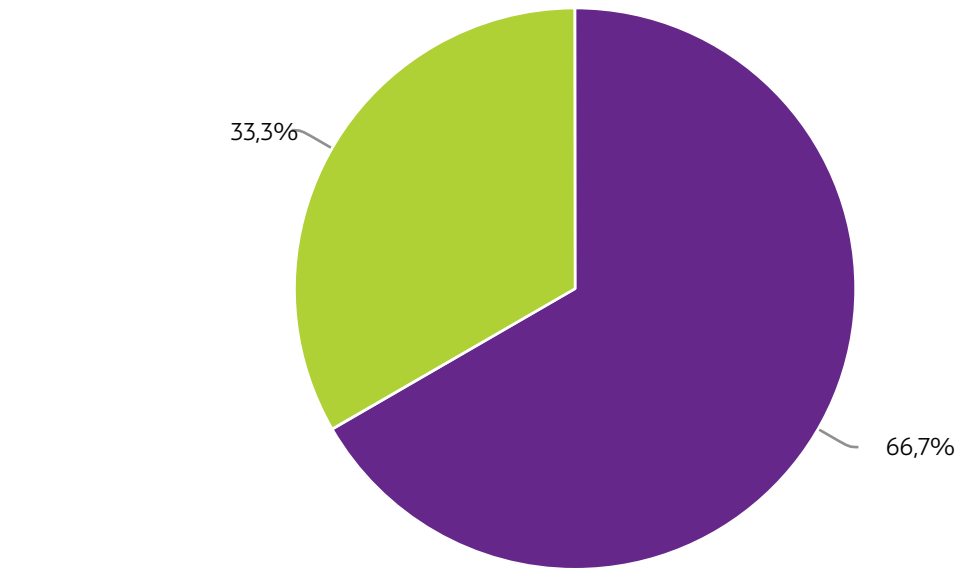
7. Co si myslíte o existujících kolumbáriích (hřbitovní stavby pro uložení urn)

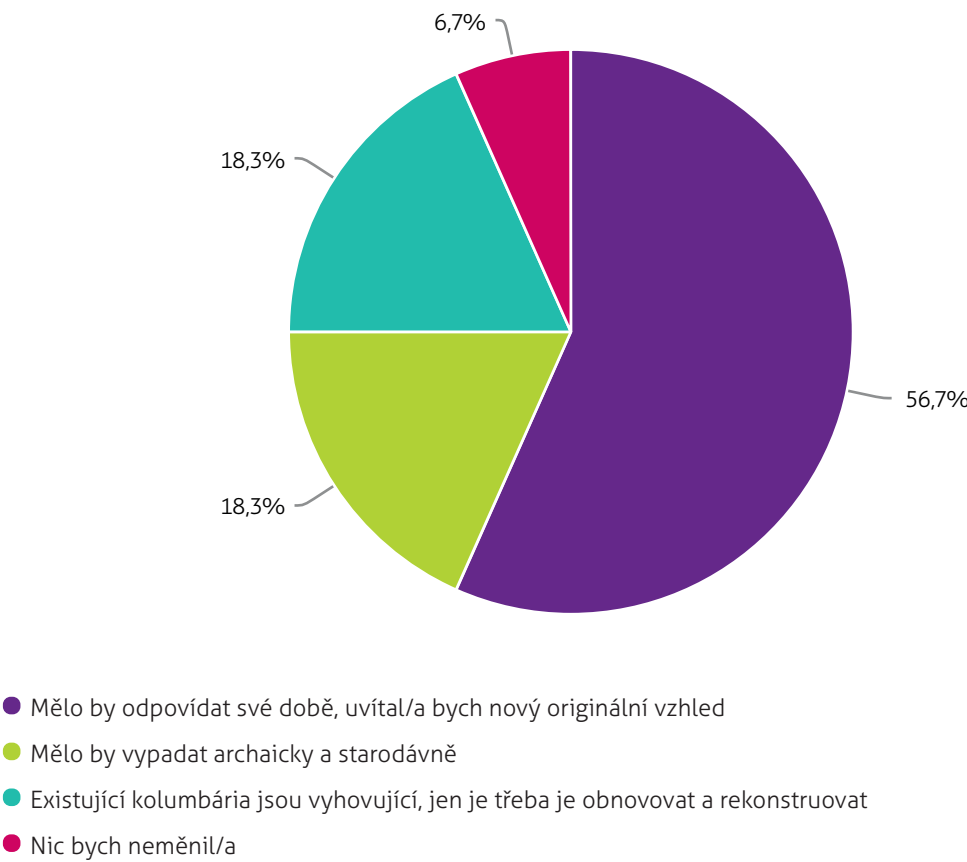
8. Co Vám nevyhovuje na stávajících kolumbáriích?

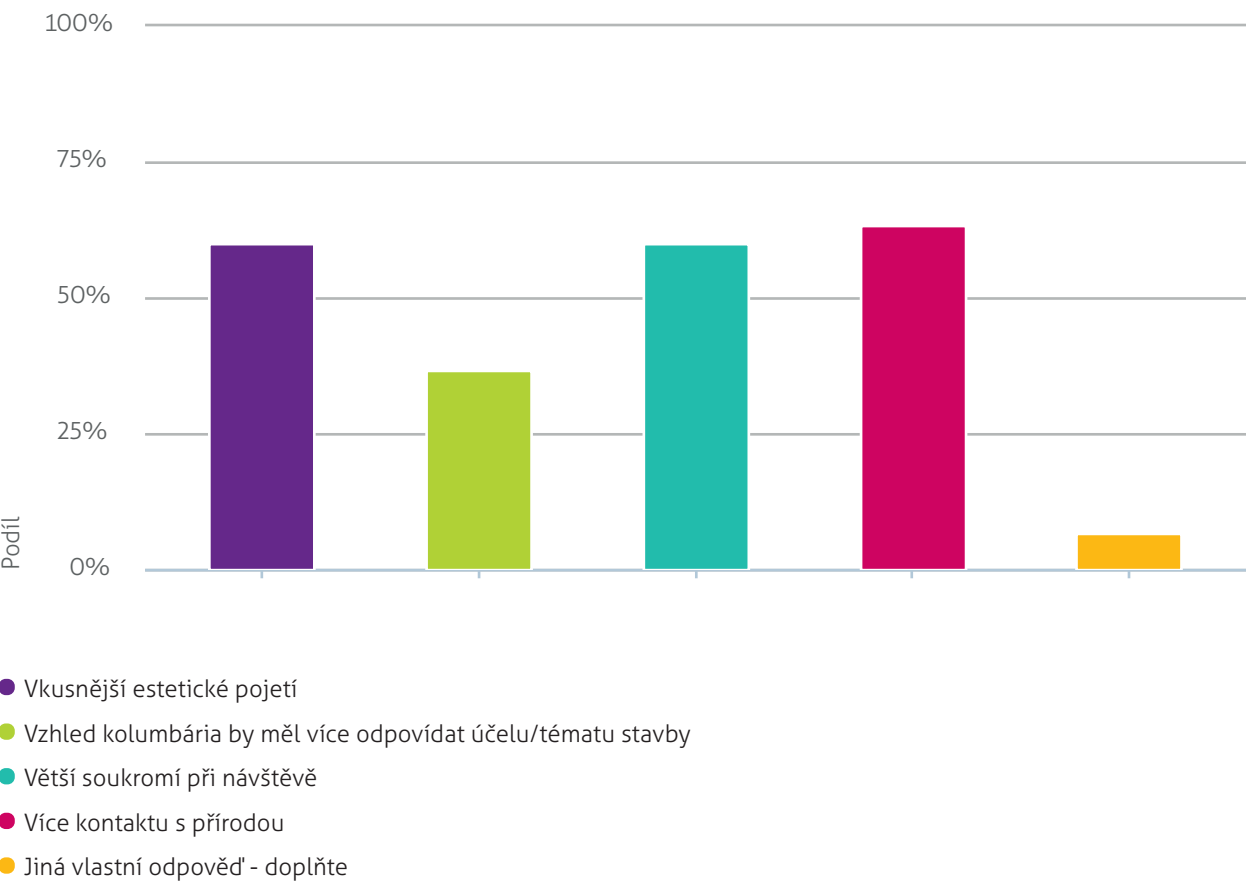
9. Přispělo by nové pojetí kolumbária k tomu, aby jste uvažoval/a o tom, že do něj umístíte urnu?

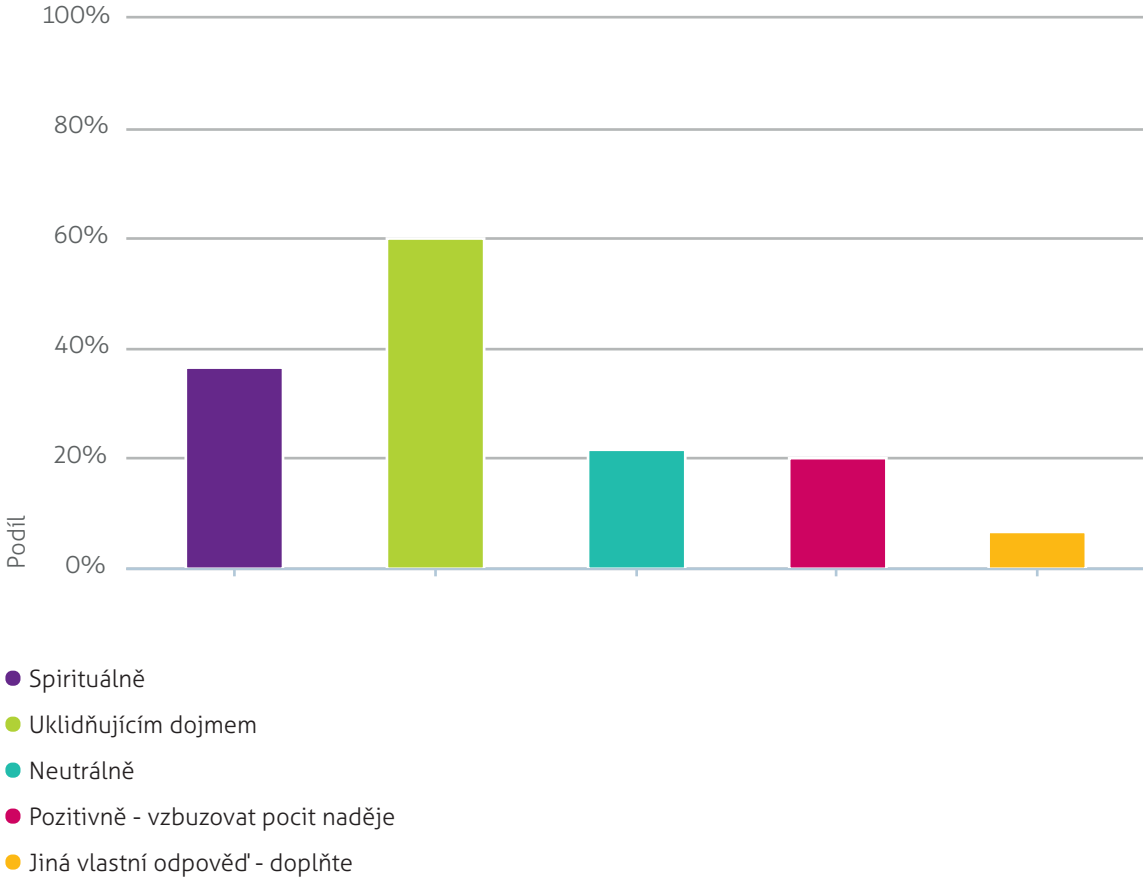
10. Jak by dle vás mělo kolumbárium vypadat?

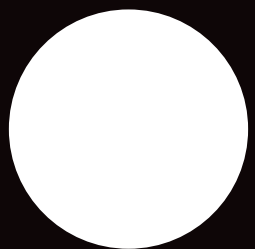
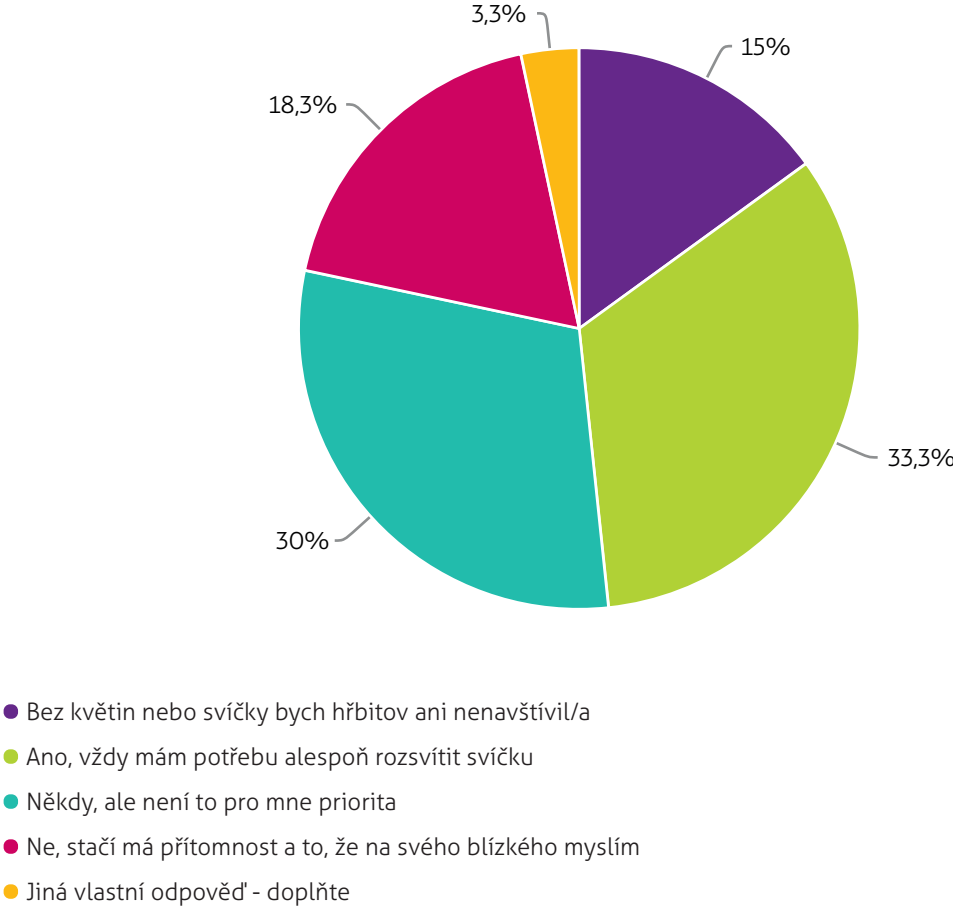
11. Co by Vám pomohlo, aby jste z návštěvy kolumbária měli lepší pocit?

12. Jak by mělo kolumbárium působit?

13. Máte potřebu při návštěvě hřbitova něco vykonat?
(Zapálit svíčku, přinést květiny atd...?)

4 body inspirace

1. Zrcadlo

Ve svých myšlenkách na ztvárnění nového kolumbária mi byla inspirací zrcadla, ta vytvářející iluzi jiného prostoru. Se zrcadly pracuje například instalace designéra Jeppe Heine „Labyrinth NY“, která byla prezentována na výstavě Please Touch the Art v New Yourku. V Manhattanském parku byly instalovány reflektivní vertikální desky z leštěného kovu, tvořící jakýsi labyrint, skládající se ze tří oblouků. Zrcadlové desky jsou různě vysoké a vytváří novou perspektivu prostoru.

Další zrcadlová instalace je inspirovaná pyramidální strukturou Zigguratu, známou formou chrámů v Mezopotámii. Plastika s názvem Mirrored Ziggurat od Iránského designéra Shirin Abedinirad má ambice spojit zemi a oblohu, a umožnit tak lidem být blíže bohu. Ziggurat se skládá ze sedmi schodů jako 7 rážů, (koncept Perské kultury) a vytváří optickou iluzi.

I skotský sochař Rob Mullholland pracuje se zrcadlem. Vytvořil instalaci s názvem Eerie Mirrored Sculptures – Tajuplné zrcadlové sochy z akrylového skla, nazývaného perspex. Dílo vytváří tajemný efekt „průhledných lidských postav“, díky odrazivému materiálu splývají s okolím a často jsou téměř neviditelné. Figury reflektují okolní prostředí na svém povrchu a mění se tak společně s ním.

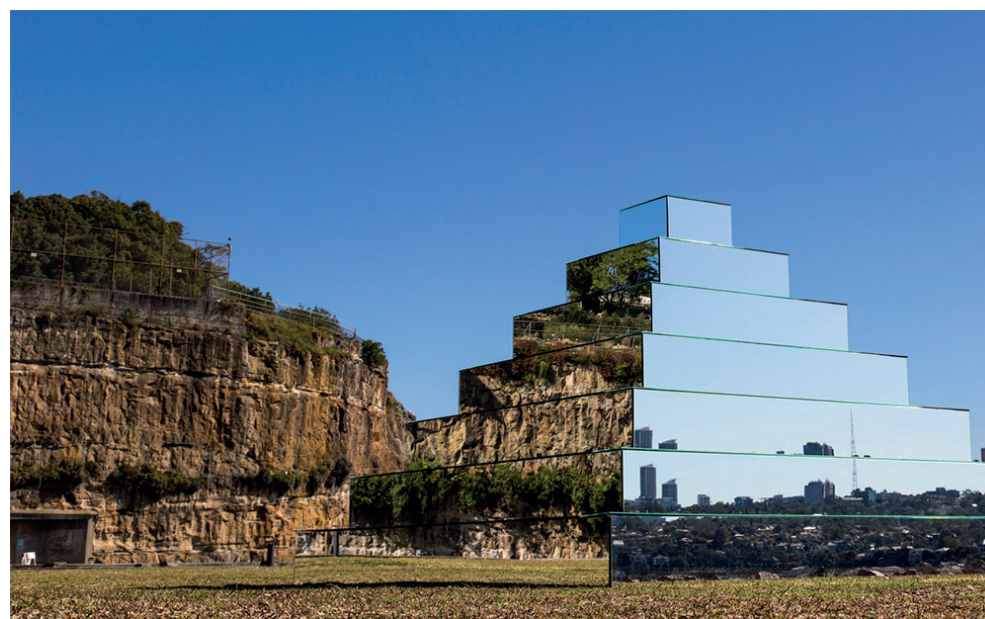
Odrazivé plochy jsou v mém projektu klíčové. Díky nim se celý objekt propojuje s okolní krajinou. Při horizontálním posazení kolumbária se v jeho ploše odráží obloha a urny pak působí jakoby levitovaly na nebi mezi mraky. Díky druhé odrazivé ploše - zrcadlu uvnitř kolumbária se spodní polokoule za sklem odráží a duplikuje. Tím vzniká nový iluzivní prostor, vyvolávající pocit nekonečna.

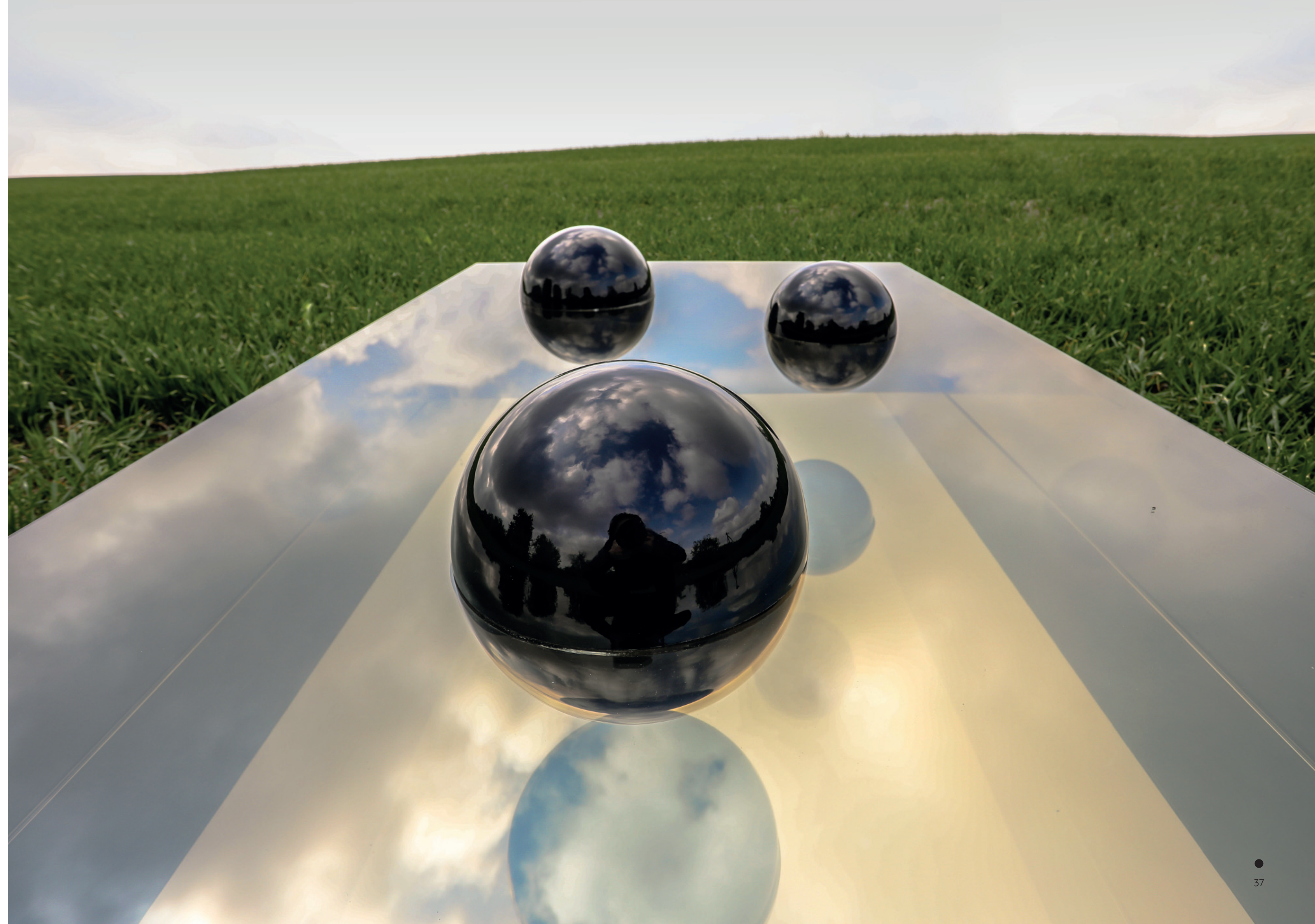
Eerie Mirrored Sculptures – Tajuplné zrcadlové sochy z akrylového skla
<http://www.thisiscolossal.com/2012/04/eerie-mirrored-sculptures-by-rob-mulholland/>

Jeppe Heine „Labyrinth NY“
<http://retaildesignblog.net/2015/05/29/please-touch-the-art-labyrinth-ny-installation-by-jeppe-heine-in-brooklyn-new-york-city/>

Plastika Mirrored Ziggurat, Shirin Abedinirad / Iran
<http://www.thisiscolossal.com/2015/08/mirrored-ziggurat/>

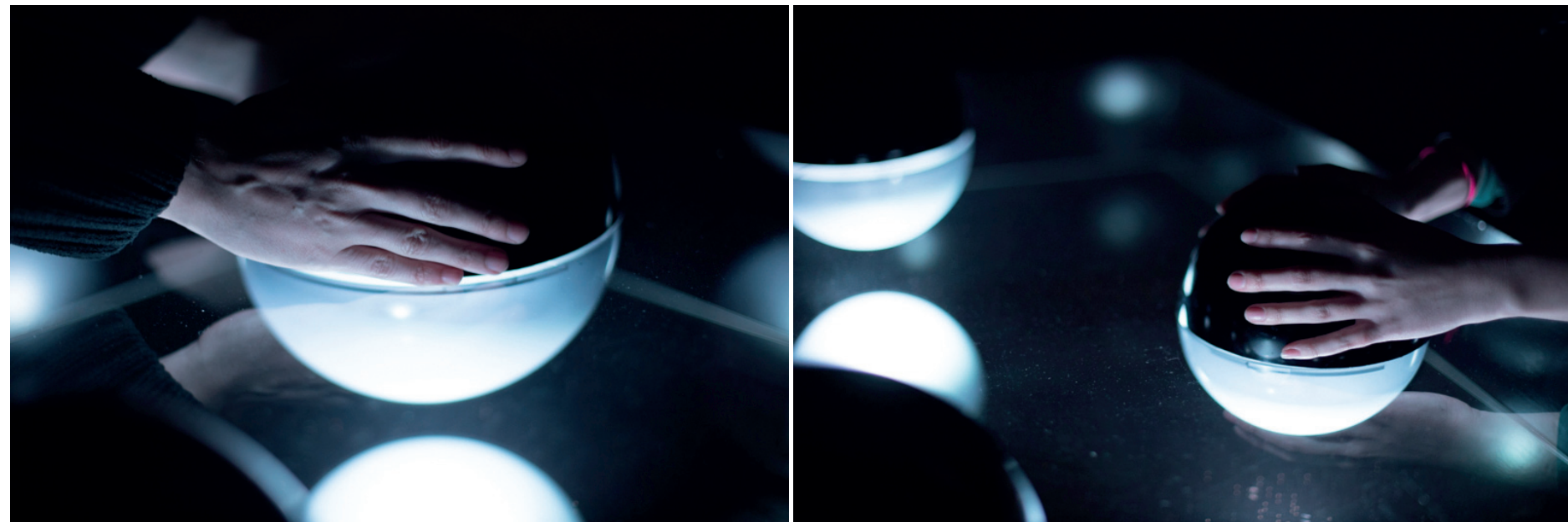
2. Dotek

Další aspekt, který jsem chtěla zapojit do své práce, je lidský dotek.

Důležitější než zdobení hrobu květinami a svíčkami je samotná naše přítomnost, moment kdy se zastavíme a možná v duchu na okamžik s tím, s kým už nemůžeme být, rozmlouváme. V tomto okamžiku jsem sama u sebe jsem vypořizovala potřebu kontaktu. Mám potřebu se místa, kde je můj blízký dotknout, a vždy si přeji, aby se něco stalo, jako interakce na mou přítomnost. Přeji si cítit, že mě blízká osoba vnímá.

Dotek je projevem blízkosti a vřelého citu a má pozitivní vliv na psychickou ale i fyzickou pohodu člověka. Studie institutu Touch Research Institute při univerzitě v Miami dokazuje důležitost lidského doteku ve vztazích. Uplatnila jsem důležitost doteku i při setkání s našimi zemřelými, jako projev vřelého citu.

Dotek se stal v mém projektu prostředkem k navázání pomyslného kontaktu se zemřelým. Po dotyku dlaně na polokouli s popelem se rozsvítí druhá polokoule za sklem. Tato interakce navozuje pocit naděje.

3. Světlo

Tak jako mne na zrcadlech zaujala jejich iluzivní, možnost vytvoření jiného prostoru, neviditelného objektu, který splyne s okolím. Na světle mě inspirovala jeho podstata. Řídí se jím životní cykly. Říká se, v okamžiku smrti spatříme světlo na konci tunelu. Světlo má na lidskou psychiku blahodárný vliv, ovlivňuje mozková centra. Není náhodou, že severní země, které mají méně denního světla zaznamenávají mnohem větší počet sebevražd. Je to mocný nástroj a nedokážeme si bez něj život představit. Kde je světlo, tam je i naděje. Proto dalším prvkem, který jsem chtěla zapojit do své práce bylo právě světlo.

Zaujal mě například projekt Japonského architekta Tadaa Ando. Betonová stěna kostela je narušena liniemi tvaru kříže, kudy dovnitř proudí světlo, to vyvolává jedinečnou spirituální atmosféru.

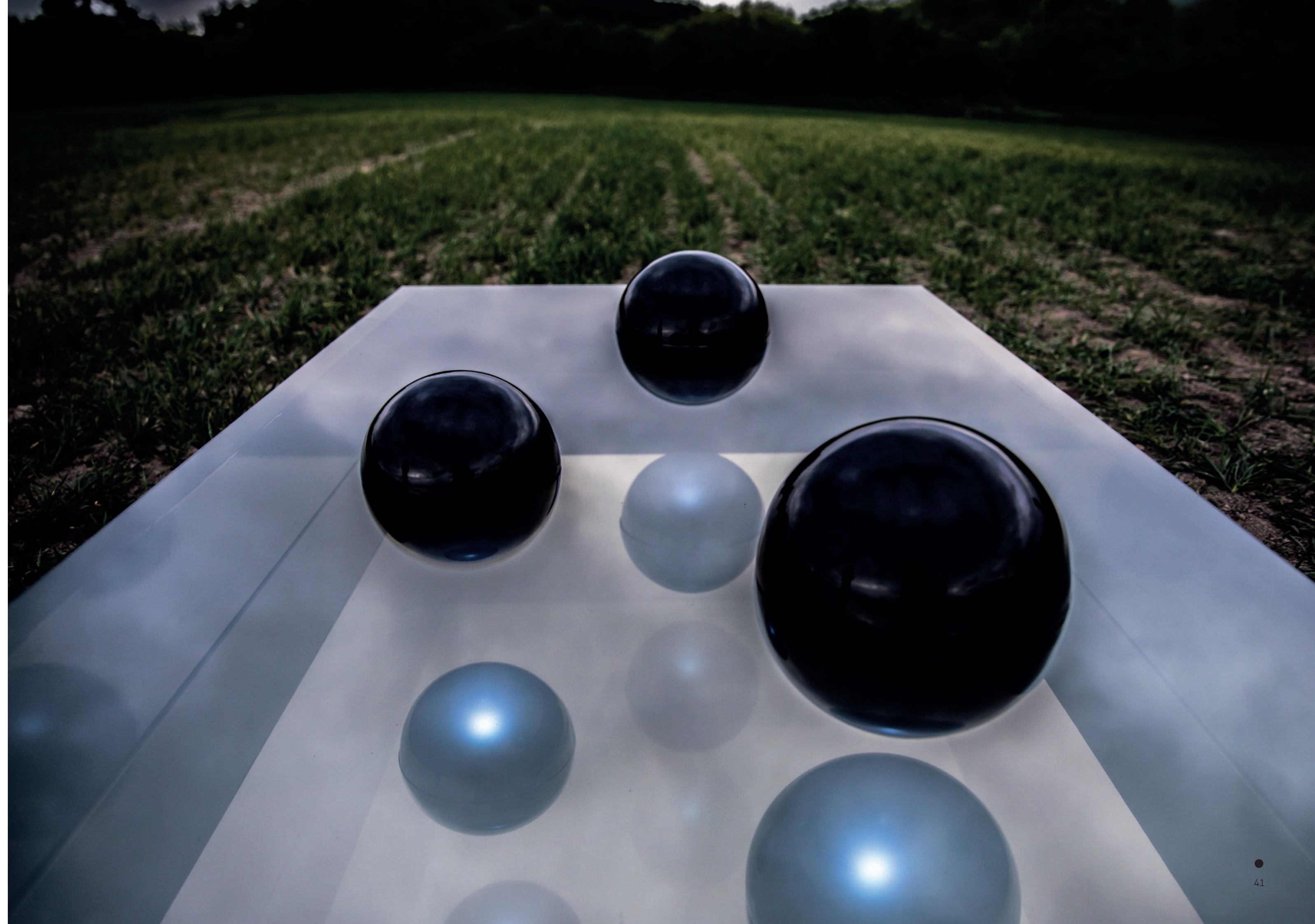
Světlo je důležitým prvkem nového kolumbária, jako prvek naděje se rozsvěcí po doteku dlaně na urnu a díky světelným paprskům se během různých denních dob kolumbárium proměňuje. V noci světlo z vnitřních polokoulí vytváří iluzi nového nekonečného prostoru.

Tadao Ando / Ibaraki, Osaka, Japonsko / 1999
<http://www.archdaily.com/101260/ad-classics-church-of-the-light-tadao-ando>

Inspirační foto - světlo
<https://pixabay.com/cs/jeskyn%C4%9B-tmav%C3%BD-denn%C3%AD-sv%C4%9Btlo-krajina-1835823/>

4. Reinkarnace

Posledním inspiračním bodem pro mne byla kniha Briana L. Weisse, amerického psychiatra, který ve své knize „Mnoho životů mnoho mistrů“ zveřejňuje záznamy ze svých hypnoterapeutických sezení jedné z pacientek. Žena trpěla strachem a úzkostmi a on se jí pokoušel prostřednictvím hypnoterapie pomoci. Při hypnózách se však pacientka ocitala v situacích, které zřetelně ukazovaly, že nepocházejí z jejího současného života, popisovala obrazy napříč historií lidstva. Ukázalo se, že si své trauma nese z předchozích životů a tak psychiatr který do té doby připouštěl jen vědecky podložené skutečnosti získal přesvědčení o tom, že smrt člověka, není definitivním koncem, přesvědčil se o existenci reinkarnece.

Doktor Weiss není ve svých názorech na reinkarnaci jediný, existuje řada dalších studií, které tuto možnost podporují a jejichž badatelé jsou vysoce vzdělaní lidé. Práce dr. Iana Stevensona, profesora psychiatrie na Virginské univerzitě ukazují tisíce případů dětí, které si vzpomněly na svůj předchozí život.

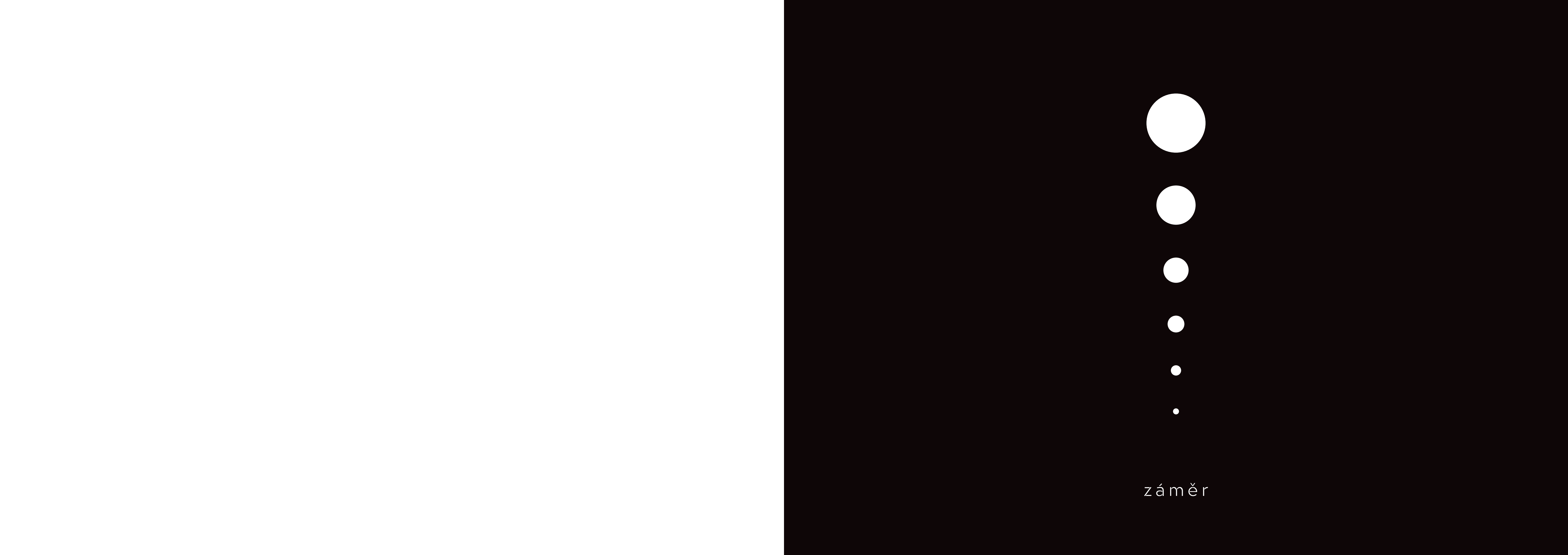
Názor na to zda reinkarnace existuje, si každý může udělat sám, avšak skutečnost že by něco takového bylo možné, dává lidem naději, která je v otázkách smrti velice důležitá. Tak se toto téma stalo dalším inspiračním bodem projektu nového kolumbária.

Otázku pokračování života po smrti nabízejí několikanásobné odrazy vnitřních světelných polokoulí, které symbolizují v kolumbáriu naši druhou nehmotnou polovinu, lidskou duši.

Ilustrační foto

záměr

Shrnutí a popis záměru projektu

Smrt je běžnou součástí života, ale v dnešním světě je toto téma tabu. Urny se zpopelněnými lidskými ostatky bývají ukládány do nepříliš důstojných kolumbárií, které připomínají spíše kotce pro chov králíků, nebo zmenšená panelová sídliště. Nabízí se nám tak smutný pohled na místa posledního odpočinku lidí, které jsme milovali.

Rozhodla jsem se vytvořit ono „kolumbárium“ zcela odlišně. Jednou z inspirací mi byla kniha od amerického psychiatra Briana Weisse, kterého hypnoterapeutická sezení s jednou z jeho pacientek přesvědčila o reinkarnaci – „nesmrtelnosti lidské duše“.

Primárním tvarem se pro mě stala koule, která jako jediná z těles nemá žádné hrany, tudíž ani začátek a konec, je symbolem nekonečna. Tento tvar je obsažen všude, sférický tvar mají atomy, které vytváří hmotu. Hvězdy a planety mají též tvar koule.

Myšlenkou projektu je pomyslné rozdělení člověka na tělo a duši. Proto i ona koule je rozdělena na dvě poloviny. Uprostřed ji dělí polopropustné odrazivé sklo. Vrchní polokoule vystupující ze skla je kovová – zastupuje hmotné tělo a slouží pro uložení lidského popela. Druhá – za sklem, je vytvořena z průsvitného plexiskla, to je naše druhá polovina – duše. Odrazivé sklo tak představuje jakési rozhraní mezi dvěma světy – tím hmotným, kde zůstalo tělo a druhým nehmotným světem, kam odešla naše duše.

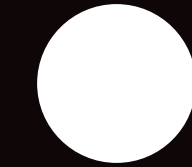
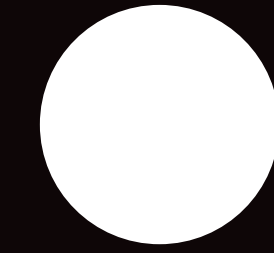
Za polopropustným sklem je s mírným odstupem umístěno zrcadlo. Díky tomu, že jsou naproti sobě umístěny dvě odrazivé plochy (poloprůsvitné odrazivé sklo a zrcadlo) se spodní polokoule odráží a donekonečna se v zrcadle násobí. To vyvolává pocit naděje, duše nezanikla, dál existuje v myšlenkách blízkých osob a možná bude žít dál, dalšími životy někdy v budoucnu...

Důležitým prvkem se pro mne stal lidský dotek. Pozůstalý, který přijde zavzpomínat na svého blízkého může díky doteku své dlaně pomyslně navázat kontakt se zemřelým. Dotek dlaně na polokouli s popelem rozsvítí druhou polokouli za sklem. To efekt násobení ještě umocní.

Skla s urnami lze pro úsporu místa umísťovat jak vertikálně vedle sebe, a skládat z nich libovolné stěny, tak i vytvářet menší rodinné „pomníky“ a volit umístění horizontální. Díky použití zrcadla a odrazivého skla, se v ploše kolem urny odráží obloha a odrazy uvnitř „pomníku“ vyvolávají efekt, jako kdyby urny levitovaly. Po setmění nabízí celý objekt zcela nový vzhled, kdy po rozsvícení vnitřních polokoulí vidíme v zrcadle donekonečna se opakující světla.

Název AETERNUM znamená v latinském překladu „věčnost“ kterou odrazy světél symbolizují.

technické řešení

Urna a její materiál

Vrchní polokoule slouží pro uložení popelu zesnulého. Urna bude vyráběna v několika velikostech 20, 22, 25, 28 a 30 cm neboť množství popelu není vždy stejné. Velikost 28 cm má obsah 3,5l to odpovídá velikosti soudní urny, jejíž velikost je zákonem stanovena, tak aby byla schopna pojmout maximální množství popelu. Materiálem urny je nerezový plech, ten je lakován ochrannou antikorozií vrstvou laku. Barva laku je ponechána na volbě klienta. Volit může ze základních třech odstínů, titanově černé, temně bronzové a ocelově šedé. Na vyžádání lze zvolit i jiný odstín. Uvnitř nerezové polokoule je navařen závit pro našroubování víka.

Do spodní části urny je pomocí 3D laseru vypálen text - jméno spolu s datem narození a smrti zesnulého. Ten se po rozsvícení spodní polokoule rozsvítí společně s ní.

Barevnost vrchního laku

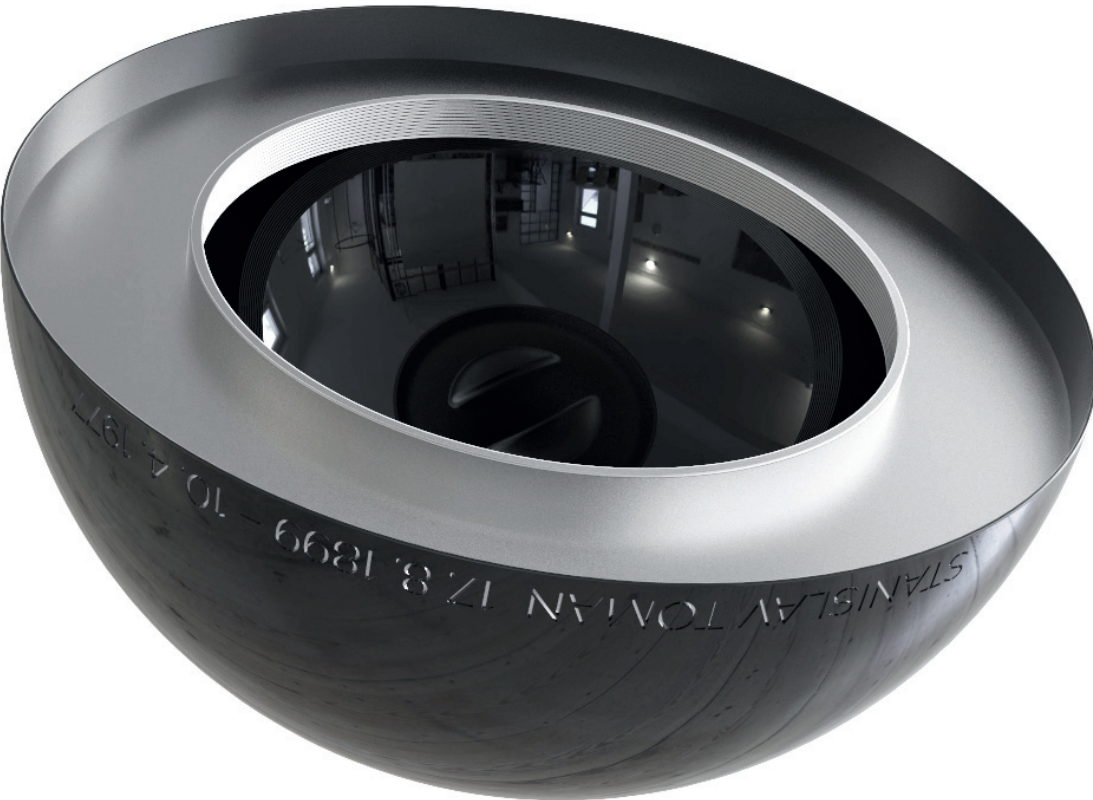
Titanově černá

Bronzová

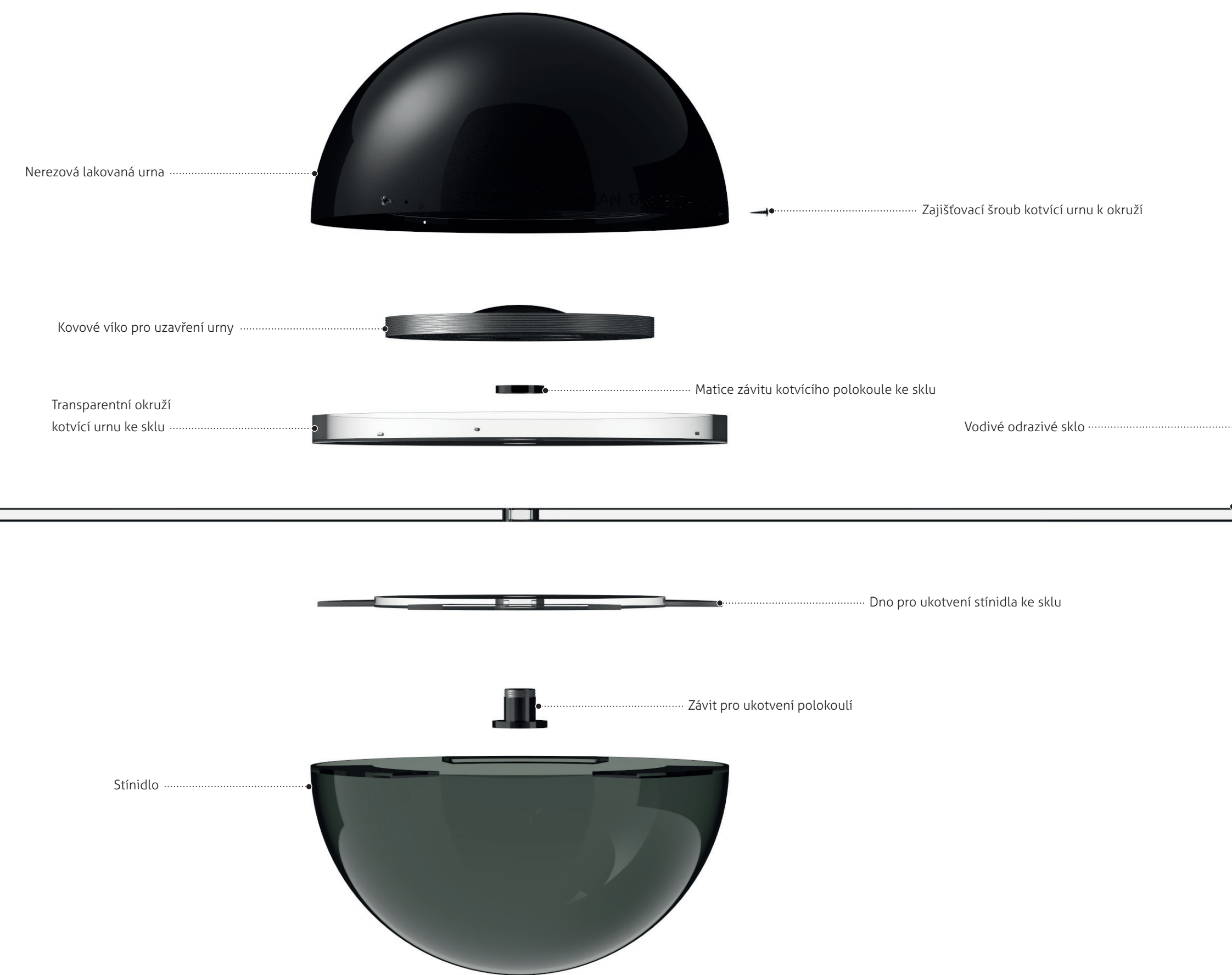
Ocelově šedá

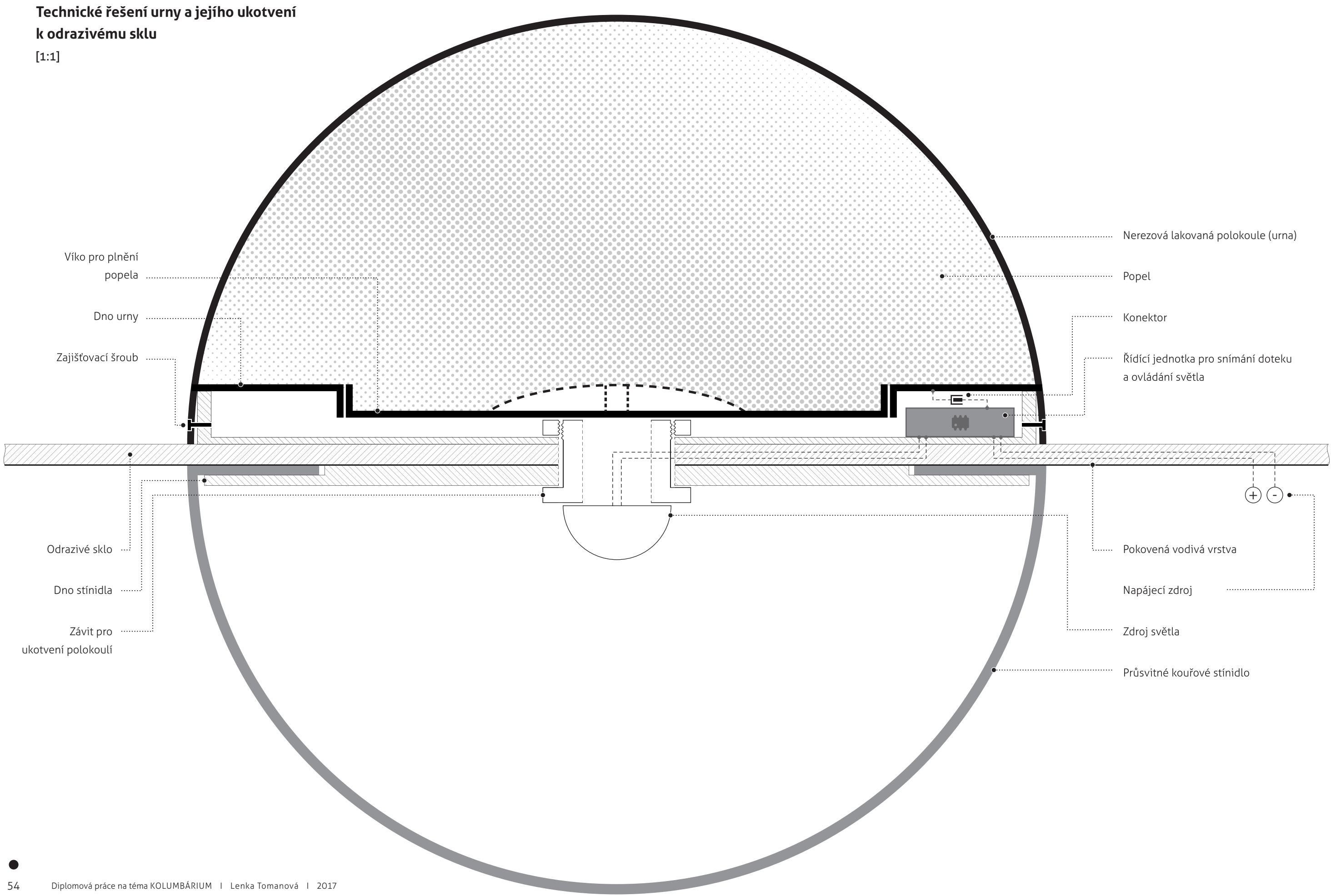

Víko urny je protvarováno dříčky, ty umožňují snadné uchopení víka při uzavírání urny.

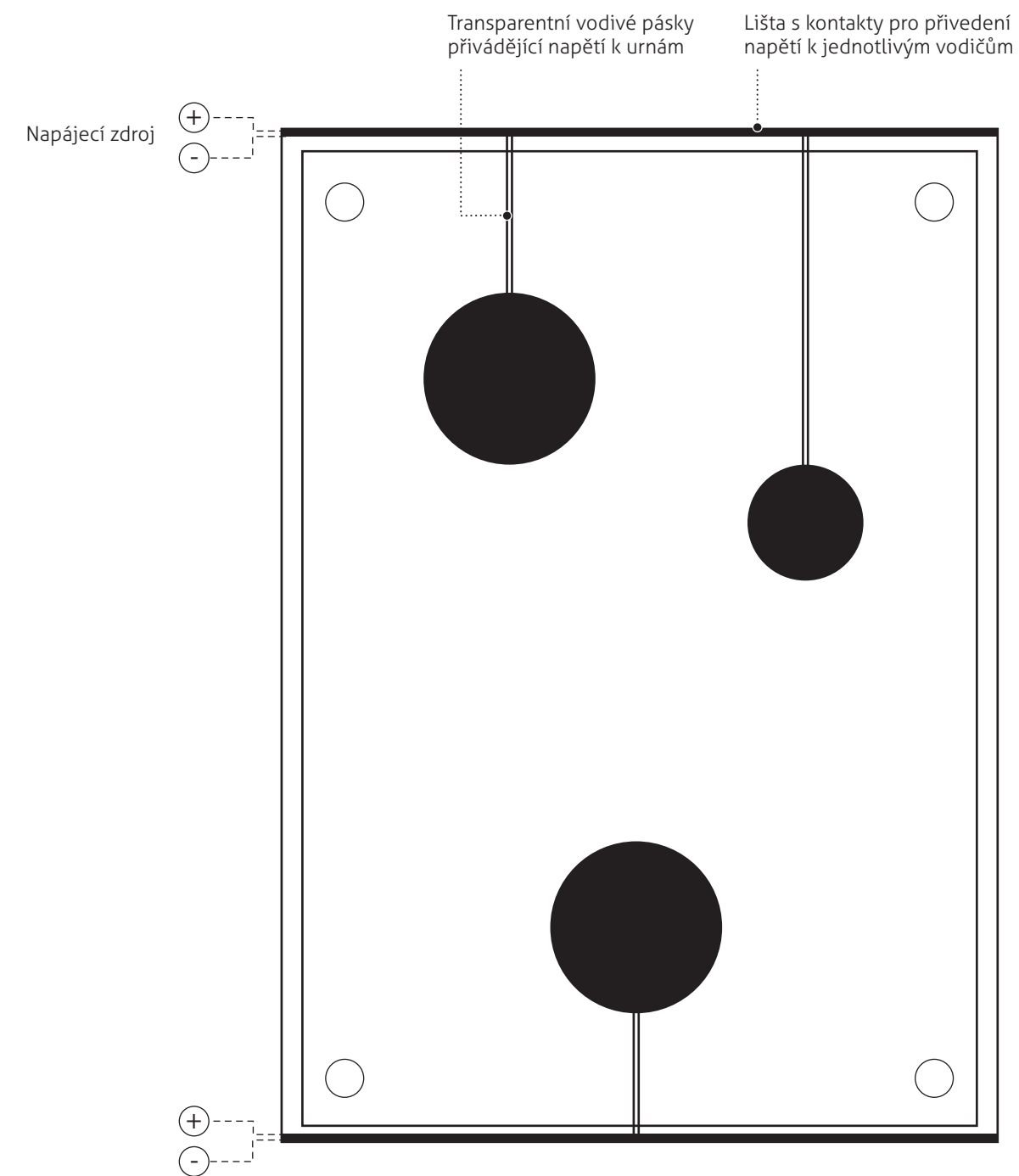
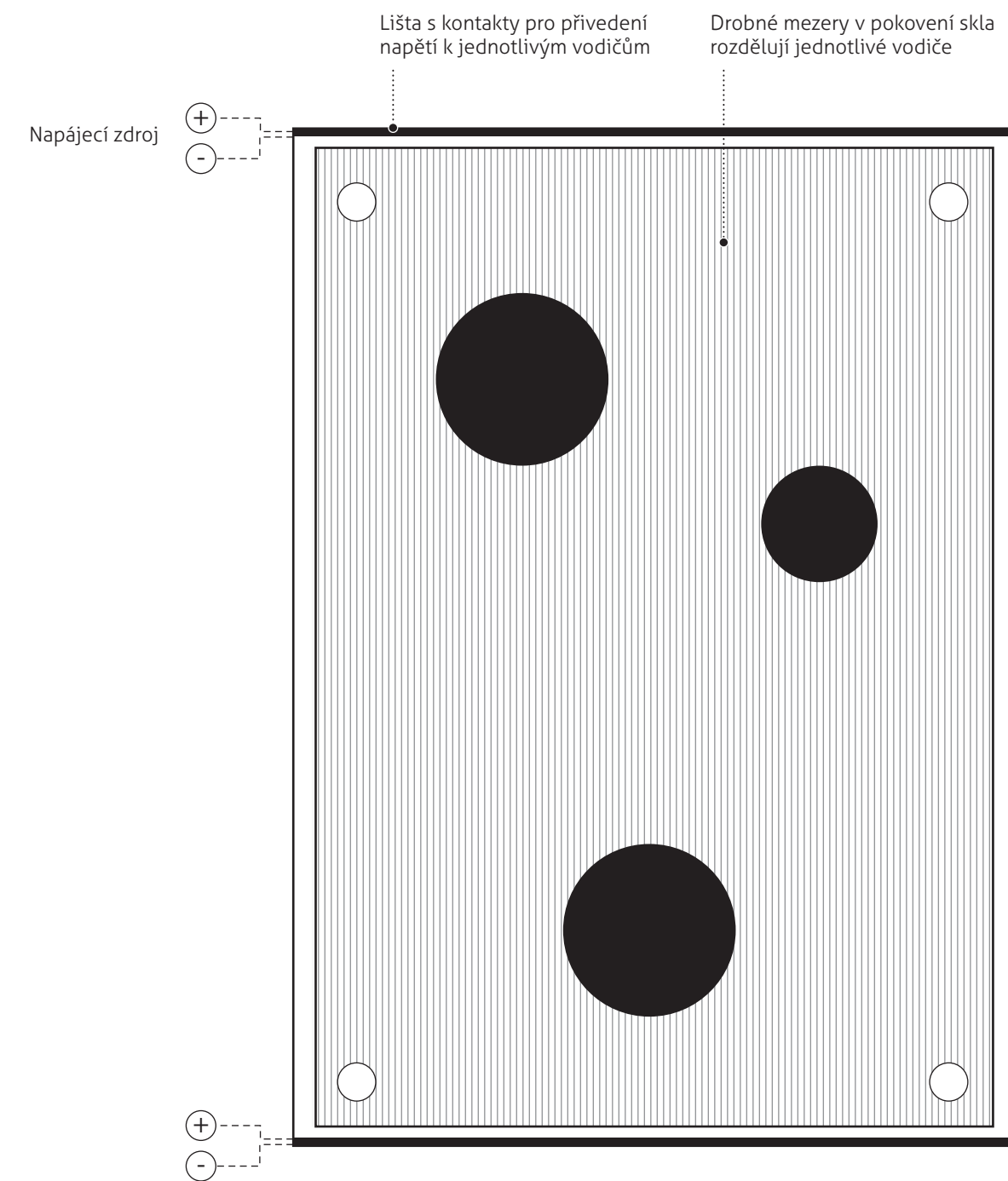

Urna s šroubovatelným víkem

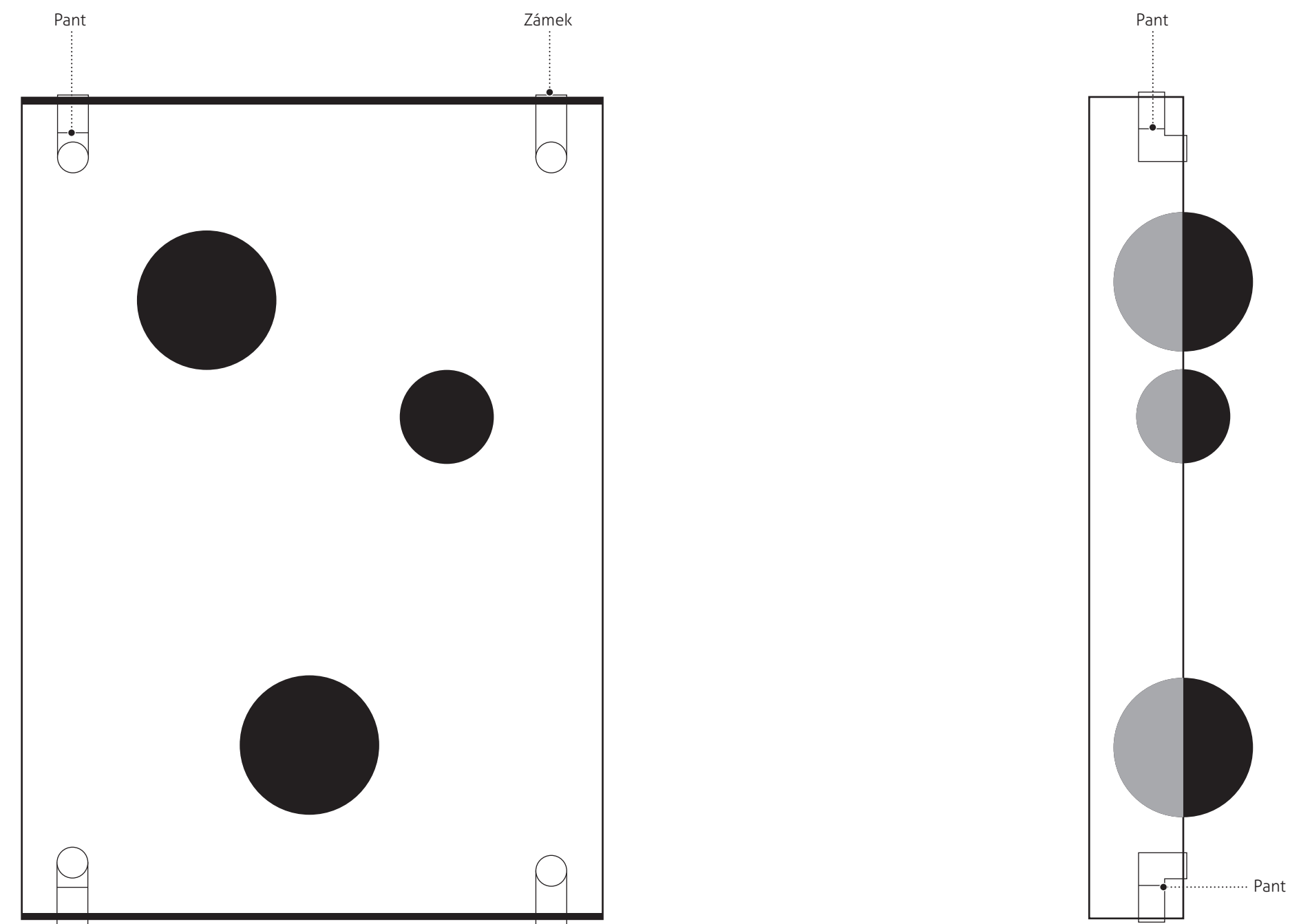

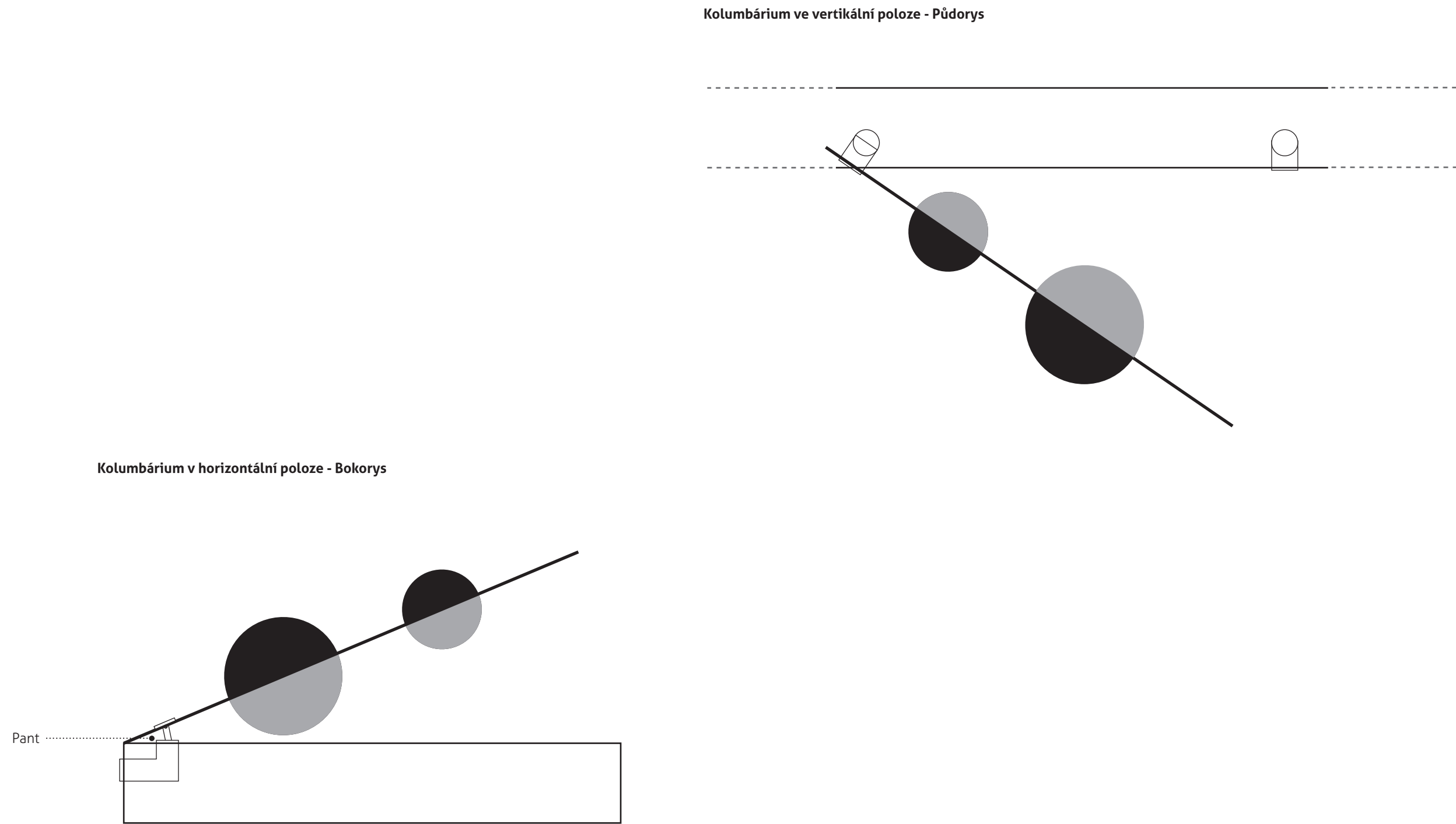
Napájení kolumbária el. proudem

Řešení pantů - kolumbárium ve vertikální poloze

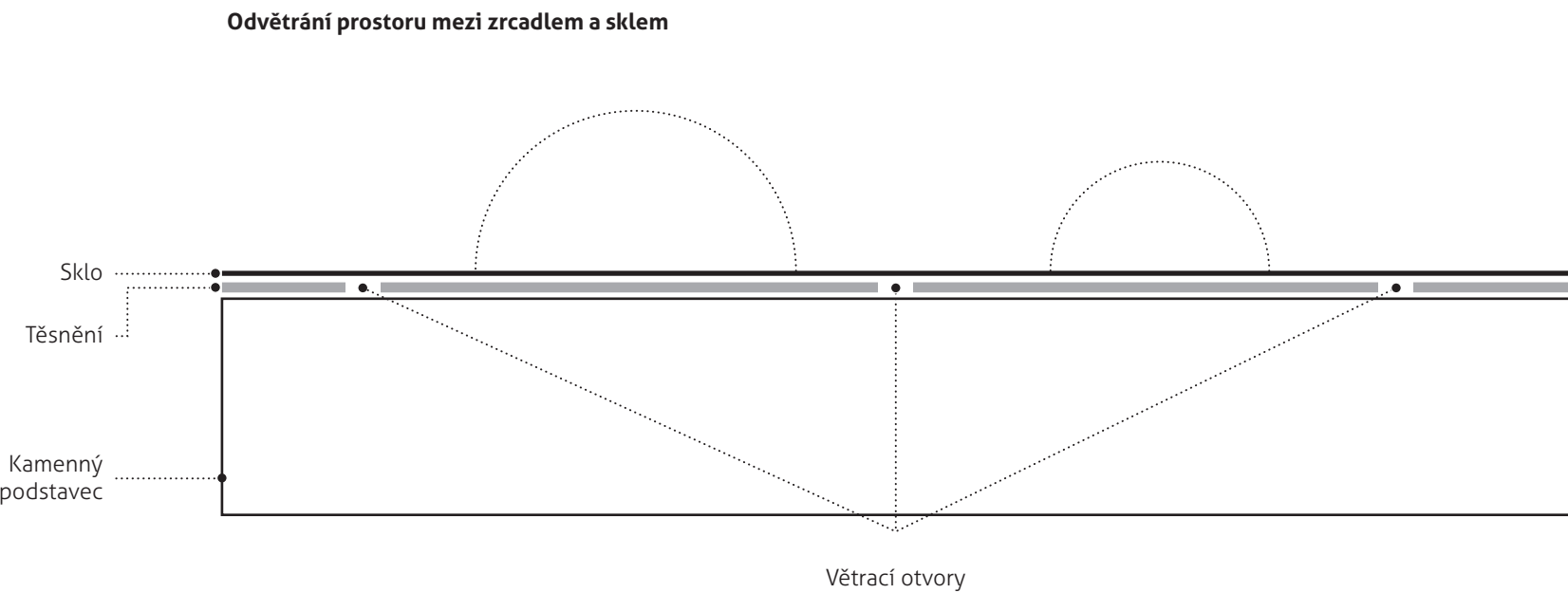
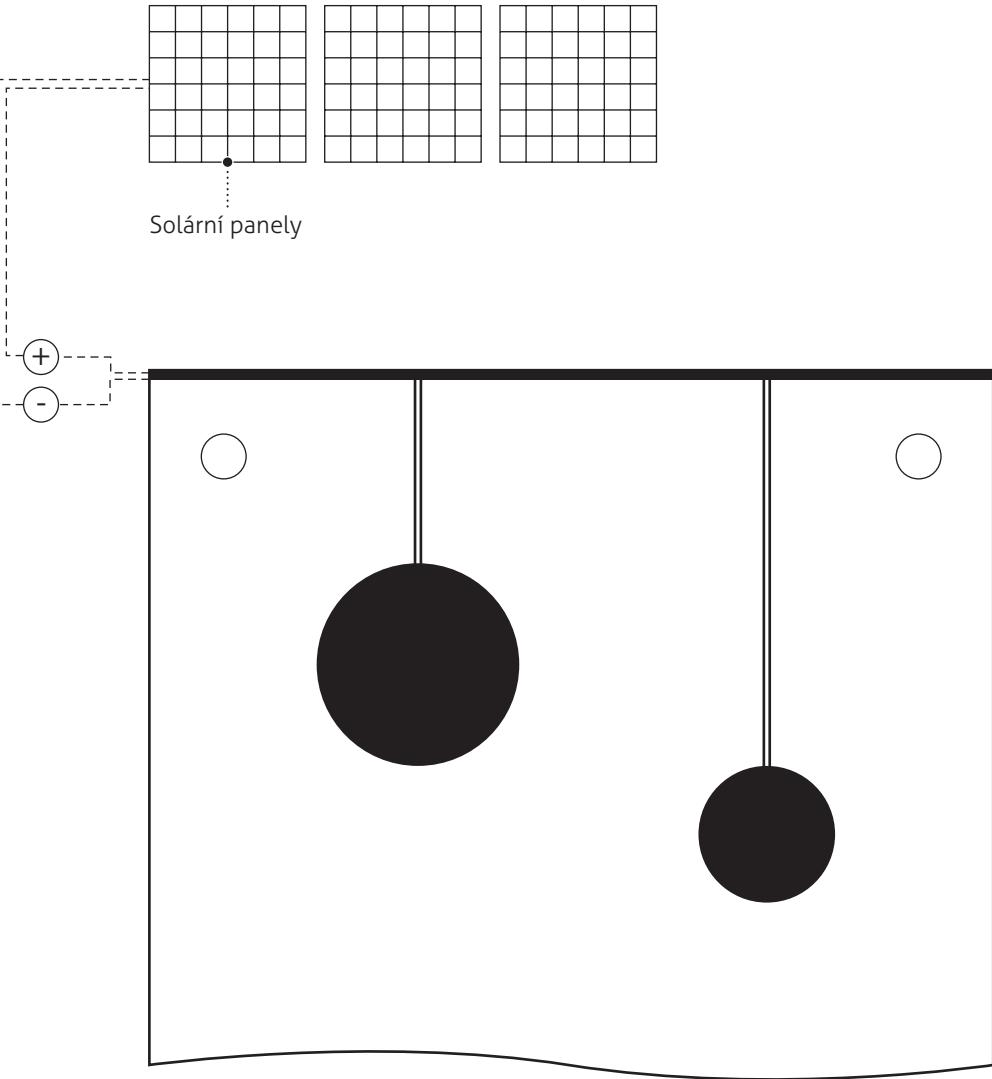

Řešení pantů

Konstrukční detaily kolumbária

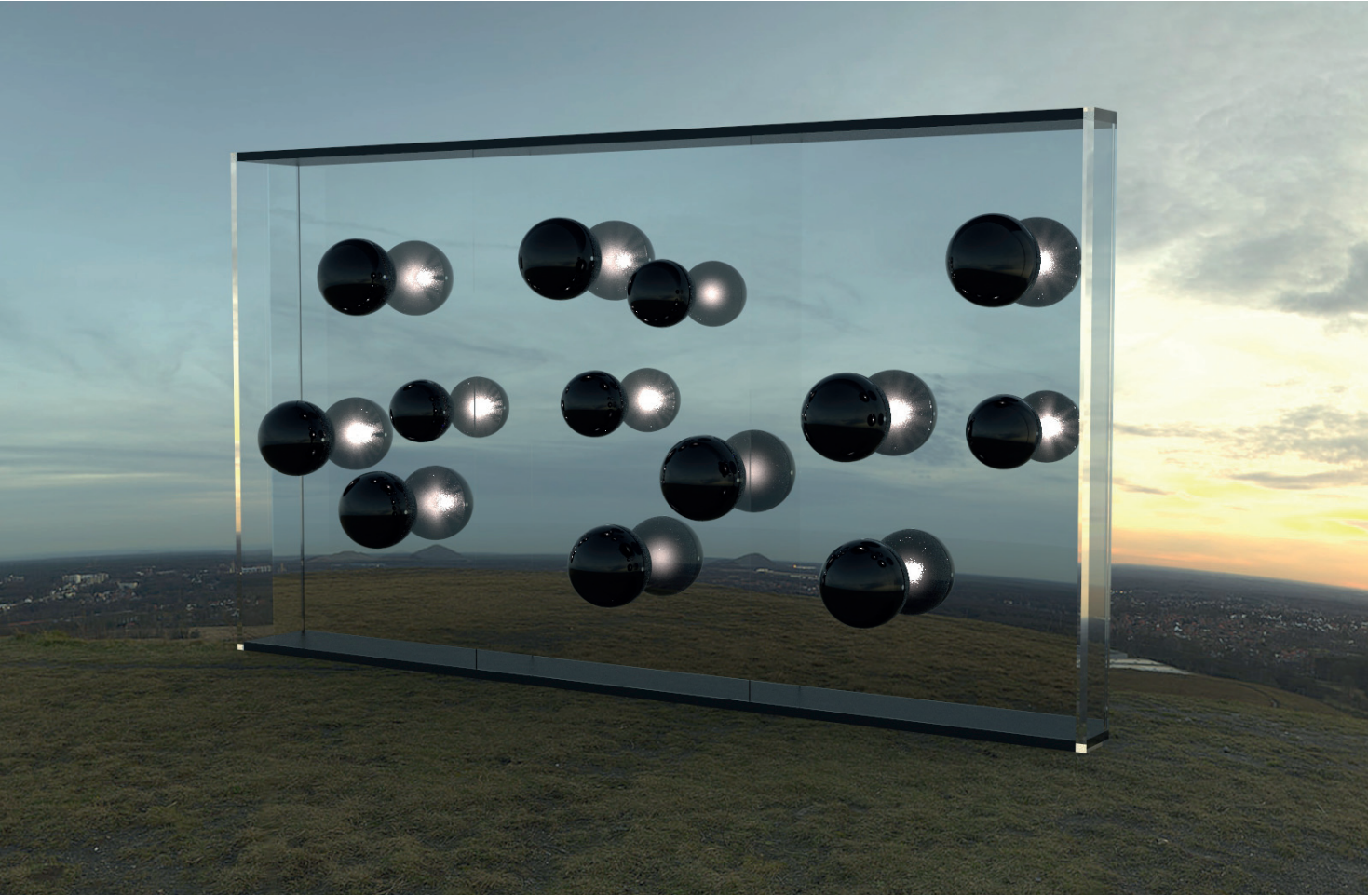
Možnost připojení solárních panelů umístěných na vrchní části kolumbária při vertikální poloze

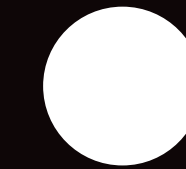
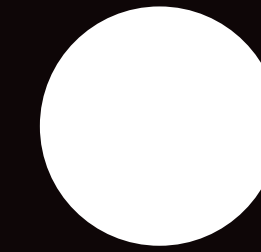

Pro širokou možnost použití není velikost skla ani kotvícího rámu či kamenné podstavy kolumbária nijak definována. Pro úsporu místa lze skla kolumbária stavět vertikálně vedle sebe a vytvářet z nich pietní stěny.

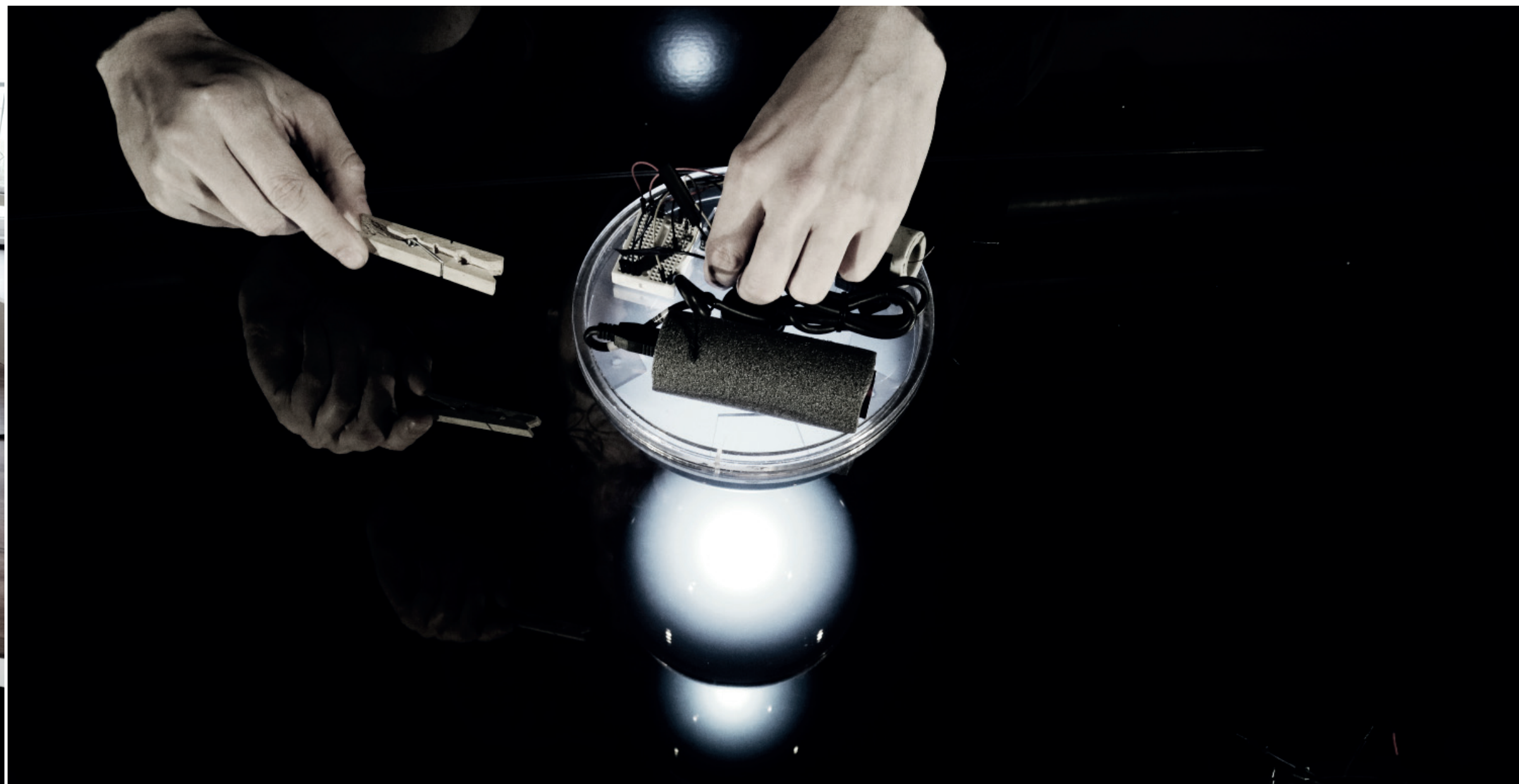
Rovněž lze realizovat soukromé horizontálně směřované pietní „pomníky“ jen s několika málo urnami. Takovéto „pomníky“ může uživatel posléze umístit na zahradu, nebo použít

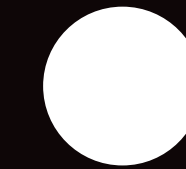
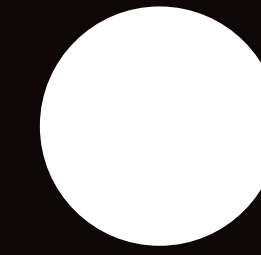
namísto náhrobní desky. (Možnost vytvoření náhrobku jak pro pohřeb do země tak pro uchování zpopelněných ostatků.) Materiál podstavy horizontálně umístěných pomníků lze vybrat ze široké škály kamenů používaných pro venkovní účely, například mramor nebo žulu. Realizace by bylo možná i vytvořením prefabrikovaných betonových prvků.

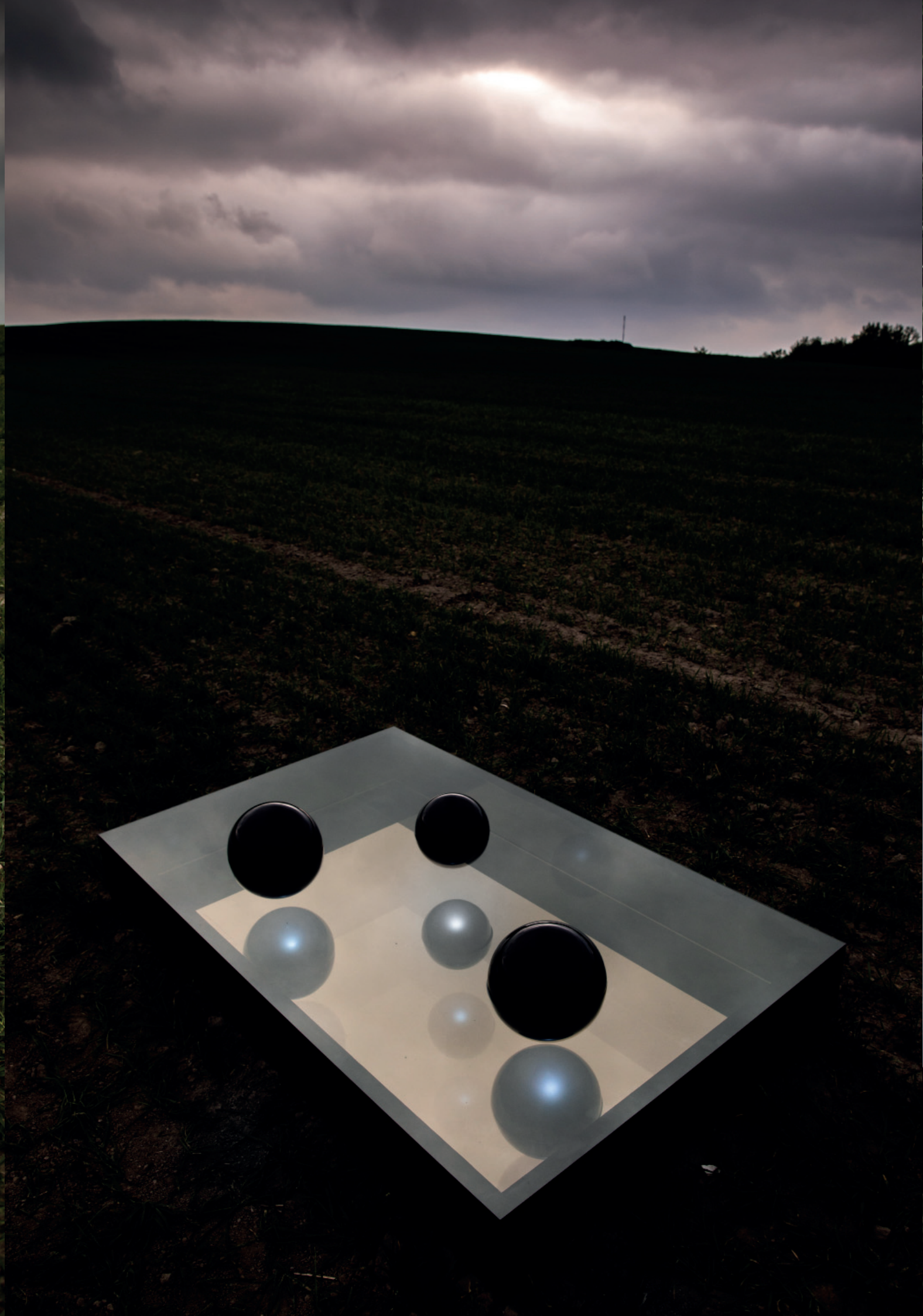

výroba modelu

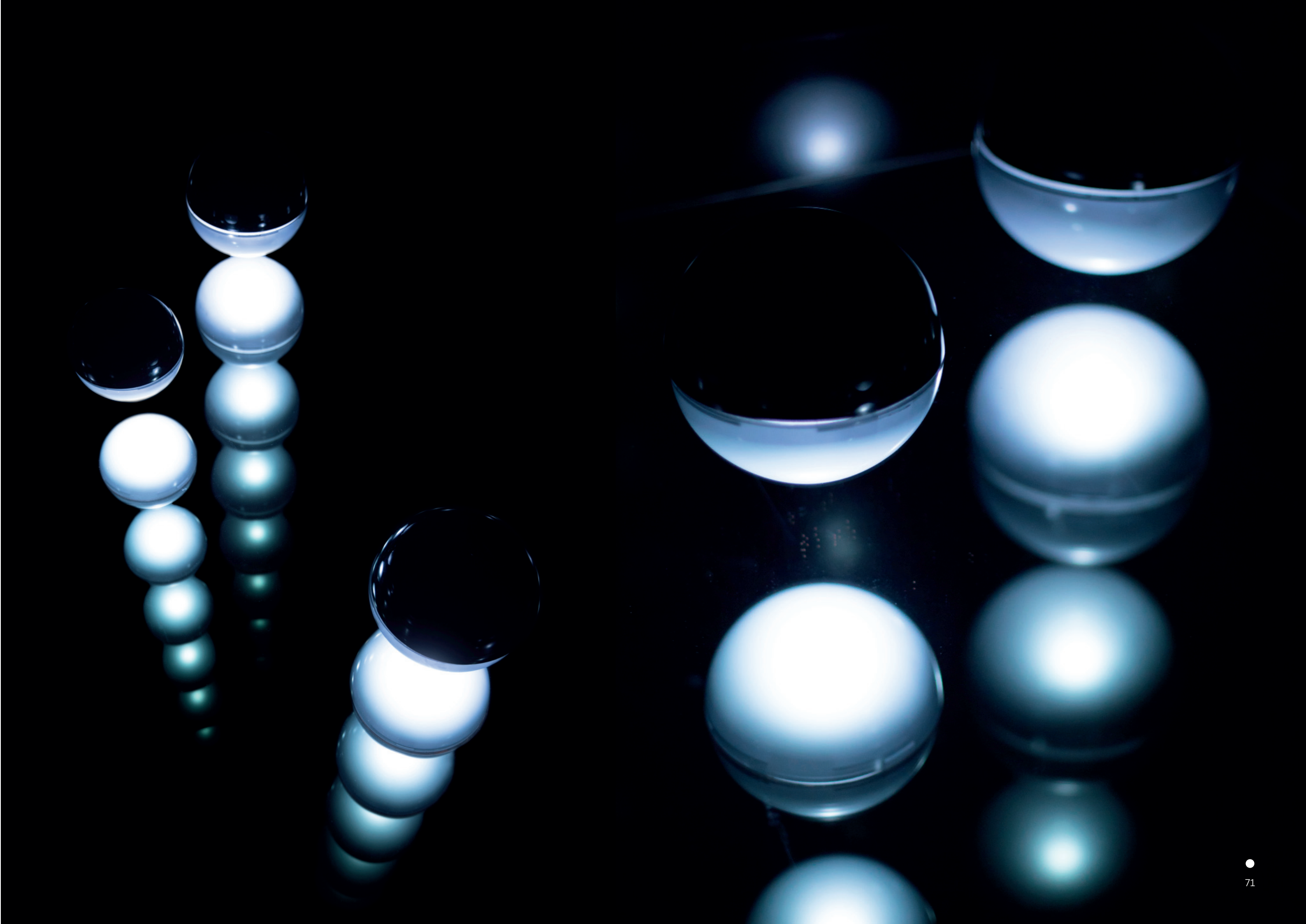

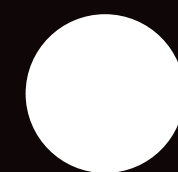
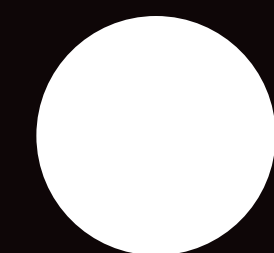

fotogalerie

z á v ě r

Závěr

Téma smrti je příliš složité na to, aby se dalo jednoduše obsáhnout. Každý z nás smrt vnímá trochu odlišně. Pokud ale přestane být toto téma strašákem společnosti, budeme se s ním umět lépe vypořádat.

Svou práci jsem chtěla upozornit na to, v jak žalostném stavu se nacházejí místa posledního odpočinku našich blízkých a pomoci jim vrátit potřebnou úroveň. Snažila jsem se téma zpracovat aktuálně a vytvořit důstojný objekt, který v nás při vzpomínkách na naše blízké nebude vyvolávat pocit hrůzy a smutku, ale vyvolá pocit naděje, klidu a smíření.

Zdroje

Kniha: *Mnoho životů, mnoho Mistrů*, Autor: Brian L. Weiss
<https://the-israel-guide.com/photo-tours/caves-in-israel/>
<http://www.hradiska.sk/2013/02/stredoeuropske-slovenske-mohylove.html>
<http://www.hradiska.sk/2013/02/stredoeuropske-slovenske-mohylove.html>
<http://usedlosti.ctrnactka.net/pos14.htm>
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death/>
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death-architecture/>
<http://www.designboom.com/competition/design-for-death-architecture/>
http://www.fehd.gov.hk/english/cc/gallery_columbarium.html#ad-image-7
<ttp://www.help.si/arhitektura/>
<http://www.gettyimages.com/event/buddhist-temple-offers-high-tech-death-care-in-japan-546765109#koukokuji-temple-head-priest-yajima-taijun-walks-through-the-ruriden-picture-id468717220>
<https://www.dezeen.com/2016/01/27/silo-crematorium-malmo-house-living-dead-students-fredrik-thornstrom-karolina-pajnowska/>
<http://www.serenityfuneralhomememphis.com/locations/serenity-columbarium-and-memorial-garden-rotunda>
<http://www.k-w-y.org/Columbarium>
<http://www.bestattungen-schinkenmeyer.de/bestattungsarten.html>
<https://www.architonic.com/en/project/stglicht-kath-kirche-hl-familie-kirche-kolumbarium/5101541>
<http://www.vp-friedhofskonzepte.de/kolumbarium-st-kamillus-moenchengladbach/>
<http://www.detail-online.com/inspiration/crematorium-in-berlin-103805.html>
<http://neilconley.co.uk/XENDLESS-Earn-Urn>
<https://urnabios.com/>
<http://retaildesignblog.net/2015/05/29/please-touch-the-art-labyrinth-ny-installation-by-jeppe-heine-in-brooklyn-new-york-city/>
<http://www.thisiscolossal.com/2012/04/eerie-mirrored-sculptures-by-rob-mulholland/>
<http://www.thisiscolossal.com/2015/08/mirrored-ziggurat/>
<http://www.archdaily.com/101260/ad-classics-church-of-the-light-tadao-ando>
<https://pixabay.com/cs/jeskyn%C4%9B-tmav%C3%BD-denn%C3%AD-sv%C4%9Btlo-krajina-1835823/>

